

လမ်းစုံ

နုဗျင်

(၁)

အဖေ ပိုင်ဆိုင်သော ခူးရင်းခြံ ၊ တညင်းခြံကြီးများ ထဲ မောင်နှမများနှင့် ရွယ်တူအဖော်များနှင့် ပြေးလွှားခုန်ပေါက် ဆော့ကစားရင်း နုမျစ် တစ်ယောက် အပျိုအရွယ် ရောက်လာတဲ့ အခါတွင် ဘယ်လိုကြီးမှန်း မသိသော ကိုယ့်မိသားစုကိုကိုယ် နုမျစ် သဘောမတွေ့ ဖြစ်လာလေသည်။

အဖေသည် နုမျစ်တို့ မြို့ကလေးတွင် ခူးရင်းခြံ၊ တညင်းခြံ၊ ရာဘာခြံ သူဌေးဖြစ်သည်။ မနီးမဝေးက အခြားမြို့ တစ်မြို့တွင်တော့ ပဲ၊ နှမ်း၊ မန်ကျည်း၊ ထန်းလျက် ကုန်သည်ပွဲရုံ ပိုင်ရှင်ကြီး ဖြစ်ပြန်သည်။ အတန်လှမ်းတဲ့ မြို့ကြီးတစ်မြို့တွင်တော့ အဖေက အေဝေးပြေးကား။ ကုန်ကားများ ထောင်ထားသော ကားသင်ပိုင်ရှင် ဖြစ်နေပြန်သည်။ မြို့တိုင်းတွင် အဖေသည် သူဌေးစားရင်ဝင်။

ငယ်စဉ်ကတော့ နှစ်လ သုံးလနေမှ တစ်ခေါက်ပြန်လာပြီး ဆယ်ရက်လောက် ဆယ့်ငါးရက်လောက် အတူနေ မြင်ရတွေ့ရပြီး ပြန်ထွက်ခွာ ပျောက်ကွာသွားပြန်တဲ့ အဖေ့ကို အလွန်အလုပ်များတဲ့ ကုန်သည်ပွဲစားလုပ်ငန်းပိုင်ရှင်ကြီး တစ်ဦးအဖြစ်သိခဲ့သည်။ ဒါဟာလည်း အမေတို့ ကြီးတော်တို့ စကားအရပင်။

“နက်ဖြန် နင်တို့အဖေ လာမယ်၊ အဖေက အလုပ်သိပ်ပင် ပန်းလာတာနော်၊ နင်တို့ လိမ်လိမ်မာမာနေကြ၊ အဖေ စိတ်မဆိုးစေနဲ့၊ သူလာတုန်းလာခိုက် စိတ်ဆိုးစရာ နင်တို့ လုပ်ရင် နောက်ဆို အဖေက မလာပဲနေမယ်”

ဒါက အဖေ့အစ်မ ကြီးတော်ရဲ့စကားဖြစ်သည်။

“အဖေက ဒီမလာတော့ ဘယ် အိမ်သွားနေမလဲ”

နုမျစ်က ဒက်ခနဲ မေးခွန်းထုတ်တတ်သည်။ အစ်ကို နှင့်အစ်မကတော့ မေးခွန်းရယ်လို့ထုတ်ဖို့ နားမလည်လို့လား၊ မေးခွန်းထုတ်နေရမှာ ပျင်းလို့လား အပြစ်ဖြစ်မှာစိုးလို့လား မသိအခါ ခပ်သိမ်း တုံ့ကြိုဘာဝေ နေတတ်ကြသည်။

“အမယ်လေး ... ညည်းအဖေမှာ နေစရာအိမ်တွေ အများကြီး ၊ ဘယ်နေနေ”

“အဲဒီ အိမ်တွေ နုမျစ်တို့လဲ လိုက်မနေရဘူးလား”

“ညည်းတို့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ နေနေတာပဲဟာ ၊ ဒီမှာပဲနေပေါ့”

“အဖေကျတော့ ဘာလို့ တခြားအိမ်မှာလဲ နေသလဲ”

“ညည်းအဖေက တခြားမြို့တွေမှာလဲ အလုပ်အကိုင်တွေ ရှိတယ် မဟုတ်လား ကလေးရဲ့၊ အဲဒီ အလုပ်တွေ လုပ်ရင်း နေဖို့ အိမ်လိုတာပေါ့၊ ညည်းတို့ကတော့ လိုက်နေဖို့မလို ပါဘူး၊ ဒီအိမ်ကြီးမှာပဲ၊ ဘယ်လောက်ပျော်ဖို့ကောင်းသလဲ၊ အိမ်ဝင်းကြီးဆိုရင်လည်း အကျယ်ကြီး၊ အိမ်ကြီးက အကျယ်ကြီး၊ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ဒီမြို့မှာဟာကို ၊ တစ်မြို့လုံးကလည်း ရဲတင့် သားသမီးတွေဆို အရေးလုပ်ထားကြရတာ ”

ဒီအပြောမျိုးတွေနှင့် ကျေနပ်သွားရတတ်သည်မှာ ငယ်ငယ်တုန်းကသာ ဖြစ်သည်။ ကြီးလာတဲ့အခါတွင် ဘယ်သူကမှ ဘာမှ တကူးတက လုံးစေပတ်စေ ဇာတ်စုံခင်းပြစရာ မလို့ပဲ ဟိုစကားနှင့် ဒီစကား ဆက်စပ်ကာ ဟိုအဖြစ်အပျက်နှင့် ဒီကိစ္စ နှိုင်းတွက်ကာ အစစအရာရာသော အခြေအနေတို့ကို အလိုလို နားလည်သိတက်လာလေသည်။

အဖေ့ကို နုမျစ်တို့ ကြောက်ကြရသည်။ အမေရော အဖေအစ်မ ကြီးတော်ကပါ အဖေ့ကို ကြောက်ရရာ သားသမီးတွေ ကြောက်ရတာ ဘာမှမဆန်း။

ကြောက်ရလောက်အောင်လည်း အဖေက ဘယ်သူ့ကိုမှ မျက်နှာသာမပေး။
သားသမီးတွေကိုလည်း ယုယုယယမရှိ။ ထာဝစဉ် ဒေသတကြီး ဆက်ဆံသည်။
အစ်ကိုနှင့် အစ်မသည် အဖေနား ကပ်ကိုမကပ်။ နုမျစ်တစ်ယောက်သာ
အငယ်ဆုံးသမီးမို့ ငယ်ငယ်က ဆိုးချင်နွဲ့ချင် ကပ်ချင်တဲ့အကျင့် က မကုန်သေးကာ
ခုလည်းပဲ အဖေကို ပြောစရာရှိ ပြောရဲဆိုရဲ ရှိသည်။

အဖေသည် သူ့နားမကပ်တဲ့ အစ်ကိုနှင့်အစ်မကို လည်း ဂရုမစိုက်
ရှိတယ်လည်းမထင်။ မေးမြန်းမှုလည်းမပြု။ ကြီးလာတဲ့အခါ အဖေဟာ
သားသမီးတွေအပေါ် ဟက်ဟက်ပက်ပက် မချစ်ခင်ဘူးဟု နားလည်လာသည်။

နာမည်ရင်းတွေဖြစ်သော “တိုးနှစ်” “သိမ်းသစ်” “နုမျစ်” စတဲ့
နာမည်ကောင်းကောင်းတွေကိုပင် အဖေက မခေါ်ဝေါ်။ သားသမီးသုံးယောက်ကို
သူ့အမြင်နှင့်သူ ချိုးနှိမ်၍ ပေးထားသော အမည်ဆိုးများသာ ခေါ်နေကျ။ အစ်ကိုကို ‘
လူပျင်း’ အစ်မကို ‘အီးပေါလော’ နုမျစ်ကို ‘ပြဿနာမ’ ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ကိုယ်သားသမီးကိုယ် ဒီလိုခေါ်ရလားရယ်လို့ ရက်စက်ရာကျသော်လည်း
အဖေမှည့်ခေါ်သော နာမည်တို့သည် သူမတို့ နှင့် အင်မတန်
လိုက်ဖက်အပ်စပ်လှသည်။

အစ်ကိုတိုးနှစ်သည် သားကြီး ဩရသ ယောကျ်ားသားရယ်လို့
ဘယ်နေရာမှာမှ အသုံးမကျ သုံးမရ။ ငေးတိငေးငိုင်နှင့် ငယ်ကတည်းက
ပြေးလွှားကစားဖို့ပင် ပျင်းသလို စူပုပ်ပြီးတော့ သာ ငြိမ်နေတတ်သည်။ စာကလည်း
ညံ့လှ၍ အတန်းတိုင်း နှစ်နှစ် သုံးနှစ်နေလာရာ အသက်ဆယ့်ခုနှစ်နှစ်မ
ခုနှစ်တန်းပဲရောက်သေးသည်။

ဆံပင်ဘုတ်သိုက်ကြီးကို မဖြီးမသင် ရှုပ်ပွ၍ လူကလည်း
ညစ်တီးညစ်ပတ်နေတတ်သည်။ အရာရာကို အလိုမကျ။ ငြိမ်သက်ပြီး
ထိုင်နေတတ်ကာ မျက်နှာသည် အစဉ်အမြဲ မှုန်တေနေသည်။ သူ့ထံက ကြားရသော

စကားဟူသမျှသည် ရွှင်လန်းအားရစရာ တစ်လုံးမှမပါ။

မိုးလင်းအိပ်ရာထသည်နှင့် ထာဝစဉ် မကြည်မသာဖြစ်နေကာ ရေမချိုး၊
ခေါင်းမဖြီးချင်၊ ကျောင်းမတက်ချင်။ ထမင်းပွဲရောက်လျှင် ဟင်းချေးများမည်။ သူ့ကို
တစ်ခုခုပြောဆိုလျှင် အမေတို့ ကြီးတော်တို့နှင့် စကားများမည်။ တစ်အိမ်လုံး
ရှိသမျှထဲက ကောင်းနိုးရာရာ အဖြစ်ဆုံးကို ရှာဖွေစားသောက်ကာ အချိန်တန်
အမေ့ဆီလက်ဖြန့် ပိုက်ဆံတောင်းမည်။

ယောကျာ်းပျိုရယ်လို့ လည်ဟယ်ပတ်ဟယ် အရက်သောက်ဟယ်
မကောင်းမှုလုပ်ဟယ် မရှိ။ အစားအသောက် ထွက်စားတယ်
ရုပ်ရှင်ထွက်ကြည့်တာကလွဲလျှင် အိမ်မြဲသည်။ အိမ်မှာပဲ မပျင်းမရိ
ကွမ်းလေးဝါးလိုက်။ ဆေးလိပ်လေးဖွာလိုက်၊ စာဖတ်သလိုလို ဗီဒီယိုကြည့်သလိုလို၊
ယောင်တိယောင်တောင်နဲ့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ဖြစ်နေတတ်ပြီး ညီမတွေကလည်း
ညီမတွေရယ်လို့ ခေါင်းထဲ မရှိ။ သူနေချင်သလို နေနေရလျှင် ပြီးနေတာ
ခုနစ်တန်းစာမေးပွဲကိုပင် မဖြေတော့ဘဲ ကျောင်းပညာကို ပြီးဆုံးလိုက်တဲ့သူ
ဖြစ်သည်။

ဘယ်လိုကြီးမှန်းကို မသိတဲ့ အစ်ကိုတိုးနှစ်သည် နုမျစ်ထက်
ငါးနှစ်ကြီးသည်။ နုမျစ်သည် အသိဉာဏ်ရှိလာကတည်းက အစ်ကိုကို ကြည့်လို့မရ။
စကားကောင်းလည်း ပြောလို့ မရ။ ရှုပ်ကလည်း မလှ။ အစ်ကိုသည် နုမျစ်အတွက်
စိတ်ပျက်စရာကြီးပင်။

အစ်မသိမ်းသစ်ကား အဖေ့ရဲ့ `အီးပေါလော' အမည်နှင့်လိုက်အောင်ပင်
ပေါ်ချချကြီး ဖြစ်သည်။ လူကြီးက ပေါင်တစ်ရာရှစ်ဆယ်လောက်ရှိအောင် ဝသည်။
လှုပ်တုတ်တုတ် အိပ်ပွဲ နှင့်။ သို့သော် အစ်မက အမြဲ ပြုံးနေတတ်သည်။ သူ့အနား
ဘယ်သူလာလာ ပြုံးပြတတ်မြဲ။

ဖောင်းအိသော မျက်နှာကြီးမှာ ပြုံး၍ မျက်စိသူငယ်ကြည့်တတ်ပုံက

သနားစရာကောင်း၍ ထင်သည်။ ကြီးတော်က အစ်မကို ချစ်သည်။ အစ်မသည် အခန်းအောင်း ငြိမ်သက်နေတတ်ရာ အစ်မနှင့်တူသည်။ သူ့ကို ဘယ်အချိန်အခါ ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် လက်ထဲတွင် မုန့်တစ်ထုပ်ကိုင်ကာ တကျွတ်ကျွတ် ဝါးနေတတ်သည်။

မောင်နှမသုံးယောက်ထဲမှာ အစ်မက အသားဖြူဖွေးကာ မျက်ခုံးနှုတ် နှုတ်ခမ်းတွေ ပုံကျ၍ အချောဆုံး ဆိုနိုင်သော်လည်း မျက်စိမှာ အနည်းငယ် စွေနေလေသည်။ အစ်မရဲ့ ပုံဟာ တစ်မျိုးကြီး။ ထုံထိုင်ကြီး နမုတ်ကြီးလာတဲ့ အခါမှာတော့ အစ်မဟာ ကျပ်မပြည့်လှဘူးရယ်လို့ အလိုလို သိလာပါသည်။ အစ်မက အစ်မကိုထက်ဆိုးကာ စာသင်မရ။ ငယ်ငယ်က ကျောင်းနေတုန်း အစ်မကိုလို စာမကျက်တာ မဟုတ်ပဲ ကျက်လျက်နှင့် ဘာမှ မရသူပေ။

စာကျက်လျှင် တစ်လုံးချင်း ထစ်အ , ဆွဲတုံ့စွာ ရွတ်ဖတ်နေတတ်ပြီး စာမေးပွဲတွင် ဘာမှ ဖြေမလာ။ လေးတန်းထိတော့ ရောက်ခဲ့ကာ ကျောင်းထုတ်လိုက်ရပါသည်။ တစ်ခုခုဆို လန့်ဖျပ်တတ်တာ အငိုလွယ်သည်။ အဖေအသံမာနှင့် သူ့ဟာသူ စကားပြောနေတာကိုပဲ သူ့အခန်းထဲ သူနေရင်း အလန့်တကြား ငိုနေတတ်တဲ့အစ်မ ဖြစ်သည်။

အဖေနှင့် လူချင်းမဆုံရအောင် ပုန်းရှောင်နေတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ နံ့သာ ပု ငှက်ပျောသီးလေးလို ဖောင်းအိနေသော သူ့လက်မ သူ့ကိုက်ဂင်း ငေးမောနေတတ်သည်။ ငေးငိုင်နေရာမှ သတိဝင်လာသလို လက်ထဲက မုန့်ထုပ်ကို အလောတကြီး အပူ တပြင်း စားနေတတ်ပြန်သည်။

အစ်မကို ကြည့်ရတာ စိတ်ပျက်စရာကြီးနှင့် စိတ်ဓာတ်ကျစရာကြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အစ်မနားလည်း နမုတ်မကပ်ချင်။ ကလေးဘဝကသာ မောင်နှမသုံးယောက် အတူကစားဖူးသော်လည်း တဖြည်းဖြည်း အသက်ကြီးလာတော့ တစ်ယောက်စီ သီးသန့်ဝေးကွာ နေလေသည်။

အမေ့အမည်က ဒေါ်စောနှစ် ဖြစ်သည်။

အမေသည် မလှပ။ အမေ့ အသားအရေသည် ဖြူသော်လည်း လျော်ဝါဝါနိုင်သည်။ အမေ့မျက်နှာ အခွံသည် ကျောက်ဖရုံသီးတစ်လုံးနှင့် တူသည်။ လုံးတုံးတုံး ရှည်တည်တည်ဖြစ်သည်။ မျက်ခုံးမျက်လုံး နှာတံပပါးစပ်တို့က အလယ်နားတွင် စုနေ၍ နဖူးတွင်လည်းကောင်း၊ ပါးပြင်အစွန်းတို့တွင်လည်းကောင်း၊ မေး စေ့တစ်ဝိုက်၍ လည်းကောင်း နေရာလွတ်တွေ ပေါ်လွင် နေသည်မှာ ကြည့်ရတာ ဟာတာတာ နိုင်သည်။

အမေသည် အစ်ကိုနှင့် ချွတ်စွတ်တူသူ ဖြစ်သည်။ အစ်ကိုလည်း ဤပုံစံအတိုင်းပင်။ အစ်မသည် အမေ့မျက်နှာအခွံထဲတွင် အဖေ့မျက်ခုံးနှာတံ နှုတ်ခမ်းတို့ ထည့်ထားသလိုမို့ ရုပ်အနည်းငယ် ချောနေတာဖြစ်သည်။

နုမျစ်ကကျတော့ မလှပတာ သေချာသော်လည်း အမေနှင့်လည်း သေချာမတူ။ အဖေနှင့်လည်း သေချာမတူပေ။ မျက်လုံးများ ဝိုင်းစက်နက်တောက်၍ စိမ်းမှောင်စူးရဲစွာကြည့်တတ် ပုံမှာ အဖေနှင့်တူ၍ နှာတံပပါးစပ်တို့ အမေနှင့်တူကာ မလှ။ မျက်နှာအခွံသည်။ အမေ့လို ကျောက်ဖရုံသီးမကျ။ အဖေ့လို လေးထောင့်မကျ။ မျက်ခုံးမွေးများများ။ ခြုံကာပြောရင် ဘယ်လိုမှ မလှ။

နုမျစ်တို့ မောင်နှမသုံးယောက်ကို မသိတဲ့ လူစိမ်းတွေ ခုမှစ တွေ့ဖူးလည်း မောင်နှမမှန်း သိကြသည်။ သိသာတဲ့ တစ်စုံတစ်ခု သုံးဦးလုံးမှာ ပါနေလို့ ဆင်တူနေလို့ ဖြစ်မည်။ မျက်လုံးလား မဟုတ်။ မျက်ခုံးလား မဟုတ်။ နှာတံလား မဟုတ်။ ပါးစပ်လား မဟုတ်။။

“နင်တို့ မောင်နှမသုံးယောက်က တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရုပ်မတူကြပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မောင်နှမမှန်း တန်းသိအောင် တူနေတာလဲ၊ နင် သိလား။ မှတ်ထား နင်တို့ သုံးယောက်လုံး ရုပ်ပေါ်မှာ အီးဒီဒယက် (Idiot) ရုပ် ထွက်နေလို့”

ထိုစကားကို နုမျစ်ရဲ့ တန်းတူသူငယ်ချင်း နေဦးက ပြောတော့ သူမတို့ ဆယ်တန်း ရွယ်ရောက်ပေပြီ။ Idiot ရဲ့ အဓိပ္ပာယ် ဟာ ။ အဖျင်း၊ အထုံ၊ အအ၊ အရူးအနှမ်း၊ လူ့အန္တရာယ်တို့ အဓိပ္ပာယ်မှန်းလည်း နုမျစ်သိနေပြီ။ အစ်မကို အဖေခေါ်သလို ` အီးပေါလော? တွေပေါ့။

“ခေါင်းကြီးကြီးခေါင်းစောင်းစောင်းကြီးတွေနဲ့ ကြည့်တဲ့ပုံ ပါးစပ်လှုပ် စကားပြောတဲ့ပုံ၊ လက်လှုပ်ရှားတဲ့ပုံတွေ Idiot ရုပ်ထွက်ပြီး ဆင်တူနေတာ ဟား ဟား ဟား”

အဲသလို ပြောနေတဲ့ နေဦးကို ဘာမှနှုတ်က ဖွင့်ဟ မတုံ့ပြန်ဖြစ်လိုက်ပေမဲ့ နုမျစ် စိတ်ထဲက နာလှသည်။ နာမည်သာ နာသည်။ တကယ်တော့ နုမျစ်တို့ မိသားစုသည် ဒီမြို့မှာ တကယ်ပင် Idiot မိသားစုဆိုတာ နုမျစ် ရိပ်မိနေပြီးခဲ့ပေပြီ။

အမေက စလိုပေါ့။

ကိုယ့်အမေမို့ ချစ်ခင်မြတ်နိုး ရိုသေမှုအပြည့်နှင့်ပင် အပြုသဘော ဝေဖန်ကောက်ချက်ချတာ ဖြစ်ပါသည်။ အမေသည် ကျပ်မပြည့်ဘူးဆိုနိုင်ဖို့ တဲတဲကလေးပဲ လိုပါသည်။ ကျပ်ပြည့်တယ် ... လို့ ဆိုကြပါစို့။ သာမန်လူကောင်းတစ်ယောက်ကို ဒီလူကျပ်ပြည့်တယ်လို့ ပြော မလိုသော်လည်း အမေက သူ ` ကျပ်ပြည့်တယ် ? လို့ ပြောရမှာမျိုးဖြစ်ပါသည်။ တကယ်တော့ နေဦး ပြောတာ မမှား။ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါတွေမှာကိုက ပါနေသည်။ ရုပ်ချင်းမတူတာတောင် မျက်နှာပေါ်က အကြောစိုင်တွေ လှုပ်ရှား တာကပဲ တူနေသလား မသိပါ။

နုမျစ်တို့ မိသားစုလေးယောက် (အမေ၊ အစ်ကို၊ အစ်မနှင့် နုမျစ်) ကို လူတိုင်းက သားအမိတွေမှန်း သိကြသည်။ အဖေကတော့ လူချောလူဖြောင့်ပင်။ အမေ့ရုပ်သည် အထုံအထိုင်း အနံ့အဖျင်းရုပ် ထွက်ကို ထွက်နေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရုပ် ရည်ကြန်အင်မှာ ဖြူစင်အပြစ်ကင်းလှသည်။

မျက်လုံးနှင့်ဝေးကွာကာ အပေါ်ပင့်တက်နေသလိုရှိသော

မျက်ခုံးကွေးကွေးက မသိနားမလည်ခြင်းကို ထင်းထင်းပြနေသည်။ အဲဒီ ထက်မှာ မဟာနဖူးပြင် ကျယ်ကျယ်ပြောင်ပြောင် ရှင်းရှင်း ကြီး ကျန်နေသေးသည်။ အမေ့မျက်လုံးလေးများမှာ ပိကျနေသည်ကိုပင် ဖွင့်ထားရသလိုလို လျားလျားလေးနဲ့ ကျဉ်းပိလှသည်။ ထိုအထဲမှာ မျက်ဆန်သေးသေးတို့သည် ရွှေလျားမှု နှေးကွေး၍ အစွမ်းအစ မရှိတာ ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်နေသည်။

နာတံသည် အရင်းရော အဖျားရော တစ်ဖြောင့်တည်း သစ်ပင်စည်လို ခပ်တန်းတန်းကျနေကာ အတန်ငယ် ပိပိလေးဖြစ်၍ ပြားသည်လည်း မဆိုသာ။ အမေ၊ အစ်ကို၊ အစ်မတို့ရဲ့ ပါးစပ် တို့သည် အလကားနေရင်း ဒီတိုင်းနေရင်း အမြဲပွင့်ဟနေသည်။ နဂိုနေကိုက ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေတာမျိုး ဖြစ်သည်။

နုမျစ်လည်းပဲ ငယ်စဉ်က ဒီလိုပင် ပါးစပ်အဟောင်း သားနှင့် ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ရှေ့က ကိုယ့်အနီးကလူတွေ နေတဲ့ထိုင်တဲ့ လှုပ်ရှားတဲ့အတိုင်းလိုက်လုပ် လိုက်နေမိလို့ပင်။ အတော်အရွယ်ရလာမှ ပါးစပ်အဟောင်းသားဟ ပြီး နေခြင်းဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသရေကို ယုတ်လျော့ကျဆင်းစေတာ သိနားလည်လာကာ ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုကိုယ် သတိထား၍ စေ့ရပိတ်ရသည်။

ဒါတောင် ခုထိ တစ်ခါတစ်ရံ မေ့လျော့ပြီး သတိလက်လွတ်နေမိလျှင် ပါးစပ်က ဟ သွားတတ်သည်။ မနည်းသတိထား၍ ကိုယ်ဟန်မျက်နှာအမူအရာကို နုမျစ်ပြင်ယူထားခဲ့ပါသည်။ မပြင်လို့လည်း မရတော့။ နုမျစ်တို့ မိသားစုအပေါ် မြို့က အနီပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းရဲ့ အမြင်ကိုလည်း သိလာရိပ်မိလာပြီ။ အတင်းစကား တချို့ကိုလည်း ကြားဖူးပြီး။ ကျောင်းမှာ ရွယ်တူတွေကြားမှာ နုမျစ်တို့ မောင်နှမတွေကို ကျဉ်ချင်တာလည်း သိနေပြီ။

နုမျစ် အကျဉ်မခံနိုင်။ လူထဲဝင်ဆန့်ပေါင်းသင်းချင်သည်။ နုမျစ်သည် Idiot တစ်ယောက်မဟုတ်တာ လူသိစေလိုသည်။ အားလုံးက ငပေါကြီးတွေ သဘောထား၊ ကျဉ်ရှောင်ကာ စာရင်းမထည့်နေကြလျှင် နုမျစ်ဘဝသည် အစ်ကိုတို့

အစ်မတို့ အတိုင်း အိမ်ထဲပိတ်အောင်းကာ ဘဝသေဆုံးသွားမည်။

အစ်ကိုနှင့် အစ်မကိုတော့ ဘဝသေနေပြီထိ မဆိုသာ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အစ်ကိုက ရာခိုင်နှုန်းနည်းနည်း၊ အစ်မက ရာခိုင်နှုန်း အသင့်အတင့် တကယ်ပဲ ကျပ်မပြည့်ကြလို့ပင်။ စားဖို့အိပ်ဖို့လောက်ပဲ သိကြတာ အစ်ကိုက ဒေါသကြီး၍ အစ်မက သဘောကောင်းတာပဲ ကွာသည်။ သူတို့အတွက်ကလွဲ၍ ဘာဆိုဘာမှ မသိနားမလည်ကြ။ သူတို့အတွက်တောင် သူတို့ အကွက်စေ့အောင် မသိကြရှာပါ။

ဆယ်တန်းလောက် အရောက်တွင် နုမျစ်သည် အသက်ဆယ့်ရှစ် ဆယ့်ကိုး ရှိပြီ။ နုမျစ် ကိုယ်တိုင်ပင် ဉာဏ်မကောင်းလှ၍ ရှစ်တန်းနှင့် ကိုးတန်းကို နှစ်နှစ်စီဖြေမှ အောင်ခဲ့လို့ ပင်။ ဒါပေမဲ့ နုမျစ်သည် သူ့ကိုယ်သူ သိသည်။ သူမက Bright မဖြစ်လွန်းတာကလွဲ၍ လူကောင်း။ လူသာမန်။

သူငယ်ချင်းတွေက တစ်တန်းတည်းထားပေါင်းတာ ကိုပဲ ခံချင်သည်။ နုမျစ်တွင် ပုံမှန်အသိပညာ ဗဟုသုတ အတွေးအခေါ်တွေ ရှိသည်။ နုမျစ် စာလည်း ဖတ်သည်။ စာဖတ်ဝါသနာပါ၍ ဝတ္ထုမဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်၊ မညာပေး စာစုံအောင် ဖတ်သည်။ အတွေးလည်း အတော်ကို ဖြန့်ကျက်တတ်လေပြီ။

တစ်နေ့တော့ အိမ်က တစ်ဦးတည်းသော ပုံမှန်ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိသူ ကြီးတော်ကို နုမျစ်ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် မေးကြည့်သည်။

“ကြီးတော် ... အဖေနဲ့ အမေကို လူကြီးတွေ ပေးစားတာလား”

ကြီးတော်သည် အလန့်တကြား ဖြစ်သွားကာ ...

“ဟဲ့ နုမျစ်၊ ညည်းကို ဘယ်သူ ဘာပြောတာကြား ခဲ့လို့လဲ ”

“ဘာမှမပြောပါဘူး၊ ဘာမှမကြားပါဘူး၊ နုမျစ် စဉ်းစားကြည့်တာ၊ အဖေက လူချော လူဖြောင့် ၊ ထက်မြက်ပြီး အစွမ်းအစ အရည်အချင်းလည်း

ပြည့်စုံတယ်၊ ပြီးတော့ အဖေက တစ်ကိုယ်ကောင်းလည်း နည်းနည်းဆန်ချင်တဲ့ စရိုက်ရှိတော့ အမေလို မိန်းမကို ချစ်လို့စောင့်ရှောက်ဖို့ ကြင်ကြင်နာနာ ယူခဲ့တာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူများပေးစားလို့ ယူရတာ ပဲ နေမယ်”

ကြီးတော်က နုမုစ်တွေးခေါ်တတ်တာကိုပဲ အားရဝမ်းသာ ဖြစ်နေပုံနှင့် မငြင်းမဆန် ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ...

“အေးဟဲ့ ... နုမုစ်၊ ညည်း စဉ်းစားတာ မှန်တယ်၊ လူကြီး ပေးစားပြီး ယူဖြစ်ကြတာဟဲ့”

“ဒါဖြင့် အမေက အရင်ကတည်းက သူဌေးသမီးပေါ့”

ကြီးတော့်က နုမုစ် အတွေး ကွက်တိမှန်တာကို ပြီးလိုက်ရင်း ...

“အေးပေါ့ ၊ မစောနှစ် မိဘတွေက ဒီခူးရင်းခြံ တညင်းခြံတွေ ရာဘာခြံတွေ ပိုင်ခဲ့တာပဲလေ။ သူတို့က မျိုးရိုးရှိတယ် အေ့၊ မစောနှစ် အဒေါ်လေး၊ တစ်ယောက်တည်း ဒီလိုပဲ ကျပ်မပြည့်ဘူး၊ သေတော့လည်း အတော်သွက်သွက်လည် ပြီးမှ သေတာ၊ သူတို့ မျိုးရိုးထဲမှာ အဲဒီ ရောဂါ ဗီဇပိုးပါတယ် ဟဲ့ မစောနှစ်ကတော့ ကျပ်မပြည့်ဘူး ပြောမရဘူးပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ပြောမရရုံတစ်မယ်ပါ၊ စာလည်းသင်လို့မရခဲ့ဘူး ..

ဒီသမီးလေးတစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ညည်းတို့ ဘိုးဘွားတွေ ဘယ်ရတက်အေးပါ့မလဲအေ၊ တစ်သက်လုံး ပစ်မသွားခဲ့ယောကျာ်းမျိုးရှာပေးစားရစ်ခဲ့မှ ဖြစ်မှာမဟုတ်လား”

“အဖေက အဘိုးအဘွားတို့ရဲ့ အလုပ်သမားလား”

“အေးကွယ်၊ ငါတို့မောင်နှမ ရာဘာခြံထဲ စောင့်ပြီးနေရတာ ၊ ညည်းအဖေက ရာဘာလုပ်သားပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ညည်းအဖေက သွက်လက်ထက်မြက် ဖင်ပေါ့ပြီး နိုးကြားလုံလရှိတာ သိပ်သိသာတာကိုး၊ ညည်းအဘိုးအဘွားက

အားကိုးတယ် အေ့၊ နောက်ဆုံးတော့အေ ... မစောနှစ်ကို တစ်သက်လုံး မပစ်ဘူး၊
မကွာဘူး၊ ပေါင်းပါမယ့်၊ ရှာကျွေးပါ့မယ်ဆိုတဲ့ ကတိတောင်းပြီး
လက်ထပ်ပေးစားခဲ့ကြတာပဲ ”

“အဖေက လက်ခံတယ်လား”

“ကျေးဇူးရှင်ကလည်းဖြစ်၊ ပြီးတော့ ညည်းအဖေက
ရည်မှန်းချက်သိပ်ကြီးတာအေ”

“ခုတော့ အမေ့ကို ပစ်တော့ မပစ်ဘူးပေါ့နော်”

ကြီးတော်က နုမျစ် မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ...

“ဒါတော့ ညည်းအဖေ့ကို ညည်းနားလည်တဲ့စိတ်နဲ့ တွေး ပေးသင့်တယ်၊
ကြီးတော်က ကိုယ့်မောင်မို့ မောင်ဘက်လိုက်မပြောပါဘူး၊ မစောနှစ်ကို
ငါချစ်ပါတယ်၊ နုမျစ်ရဲ့ ဒါပေမဲ့အေ ...”

“နုမျစ် နားလည်ပါတယ် ကြီးတော်၊ ကြီးတော်ကိုလည်း
သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ ”

“အလိုတော် ”

“ကြီးတော်က အမေက အစပြုပြီး နုမျစ်တို့

မောင်နှမသုံးယောက်လုံးကိုပါ စောင့်ရှောက်ပေးတယ် မဟုတ်လား၊ နုမျစ်တို့
မမွေးခင်တည်းကနေ ဒီအရွယ်ရောက်တဲ့ထိ။ ကြီးတော် အတူမရှိခဲ့ရင် ဘယ်လိုများ
ဖြစ်နေခဲ့ကြမယ် မသိဘူးနော်၊ ကြီးတော်ပဲ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးတာကအစ၊ အမေဆို
အစ်မတို့ဆိုတာ ဗိုက်ဆာတာတောင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ထ မစားတတ်၊
မစားရဲတာမျိုးလေ၊ ကြီးတော်က စားကြစို့၊ ရေချိုးကြဟေ့လို့ မနှိုးဆော်ရင် အမိန့်
မရဘူး ထင်ပြီး ဘာမှမလုပ်ရဲတာကိုး၊ အမေဆိုလည်း ကိုယ့်အိမ် အလုပ်
ကိုယ်မလုပ်တတ်ဘူး၊ ကြီးတော်က ကြမ်းတွေတိုက် စမ်းဆိုလည်း တိုက်တာပဲ

ကြီးတော် ရှိလို့ပါပဲ။ အဲဒါကြောင့် ကြီးတော်ကို ကျေးဇူးတင်တယ် ပြောတာပါ။”

“အင်း ငါ့တူမလေး နုမျစ် တစ်ယောက် တွေးတက် ခေါ်တတ် အသိဉာဏ်နဲ့ ပါလာတာ ဘုရား ပေးတဲ့ဆုပဲ။ ညည်းတို့အဖေကို မပစ်မှားနဲ့နော်။ သူ့ခမျာ ဒီလာရင် စိတ်ချမ်းသာစရာ ဘာရှိလို့လဲ။ သားရယ် သမီးရယ်လို့ ကြည့်လိုက်တော့လည်း စိတ်ပျက်စရာကြီးတွေ ဖြစ်နေတာ ..

အစတည်းက သားသမီးတောင် ယူဖို့ ညည်းအဖေက ချင့်ချိန်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ညည်းအမေကလည်း မသိနားမလည်နဲ့ဆိုတော့ ...။ အင်း ...။ ညည်းအဖေက မွေးရင်လည်း မစောနှစ် မျိုးဆက်ရယ်လို့ တစ်ယောက်လောက်တော်ပြီပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မစောနှစ်ကလည်း နားလည်အောင် ပြောပြလို့မရ။ သုံးယောက်အထိ မွေးမိလို့လည်း ညည်းပါလာတာဆိုတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကံဆိုးထဲက ကံကောင်းပါပဲ အေ”

နုမျစ်သည် သူတို့ မိသားစုရဲ့ အသွင်သဏ္ဌာန်မျိုးတော့ ပါတာ အမှန်ပင်။ ဦးခေါင်းကြီးကြီး နဖူးကျယ်ကျယ် ပခုံးကားကား လူကောင်ထွားထွားနှင့် လမ်းလျှောက်လျှင် မရဲတရဲလိုလို လိမ်ဖယ်ဖယ်ရှိတတ်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လူကောင်းပါလို့ ဘယ်လောက် သိသိ ပြင်ပကလူတွေနှင့် မျက်လုံးချင်း အကြာကြီး တည့်တည့်ဆိုင်မကြည့်ဝံ့ပေ။

ကိုယ့်ကို လူတွေက ဘယ်လိုထင်မလဲ။ မြင်မလဲဆိုသည့် အားငယ်တတ်သော လူတောမတိုး လူရာမဝင် စိတ်လည်း တိတ်တခိုး အမြဲရှိပေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကိုယ့်ကို ခွဲခြားတဲ့သူအပေါ် နာကြည်းမှတ်တေးတတ်၍ ကလေးဘဝတည်းက ကြောက်ကန်ကန်သလို တုံ့ပြန်ရန်လုပ်မှုမျိုး ရှိတတ်၍ ` ပြဿနာမ` အမည်တွင်ရတာ ပင်။

အပျိုရွယ်ရောက်လာလျှင် အခြားအပျိုတို့နည်းတူ လှချင်သည်။ ပချင်သည်။ ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ချင်သည်။ ကိုယ့်အပေါ် စိတ်ဝင်စားသူ ရှိမည့်အရေး မျှော်လင့် ရင်ခုန်တတ်ပေသည်။

ခက်တာက နုမျစ်က ခြံ၍ ကြည့်သော မလှပ။ ကိုးလိုး ကန့်လန့် မူရာမျိုး
ရံဖန်ရံခါ ရှိတတ်သည်။ ဟုတ်ဟုတ်မဟုတ်ဟုတ် တစ်မြို့လုံးက သူလည်း
ကျပ်ပြည့်ချင်မှပြည့်မှာ ။မပြည့်တပြည့် နေမှာပါလို့ သတ်မှတ်ထင်မြင်ကြသည်။
ဤအချက်တွေကြောင့်ဘယ်ယော ကျားလေးတစ်ယောက်မှလည်း နုမျစ်ကို
စိတ်မဝင်စားပေ။

အတန်းထဲတွင် နုမျစ်သည် လှပကျော်ကြားသော မိန်းကလေးတို့နှင့်
ရွေး၍ ပေါင်းသည်။ တစ်ဖက်က ပေါင်းချင်ချင် မပေါင်းချင်ချင် သူက ကျွေး၍ ပေး၍
ပေါင်းသည်။ အတင်းလိုက်၍ အုပ်စုထဲ ဝင်နေသည်။ မြို့မှထင်ရှားသော
အသင့်အတင့်ကြွယ်ဝသော နေဇာ၊ သီဂီ၊ ဝင်းဝင်းသင်းတို့ သုံးယောက်တွဲနှင့်
အတန်းထဲမဟာ အတူသွားတဲ့ထိုင်က သူပါ အများဂရုစိုက်ရတဲ့ အထဲ မပါပါအောင်
တိုးဝင်းသည်။

နေဇာတို့ သူမကို မလိုလားကြလှတာ နုမျစ် သိပါသည်။ ဝမ်းနည်းခြင်း၊
မခံချင်ခြင်း၊ သူတို့ကို အမြင်ကတ်ခြင်း ကြားထဲကပင် နုမျစ်သည် သူတို့ကို
သည်းခံပေါင်းသည်။ လူတကာရဲ့အမြင် သူမအပေါ်နိမ့်ပါးမှန်းသိ၍
မြင့်မြင့်မားမားတွေနှင့် တမင် အတင်းကပ်ပေါင်းနေခြင်းတည်း။

*

(၂)

မရှက် မကြောက်တန်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံရလျှင် နုမျစ်
အပျိုဖော်ဝင်စ ဆယ့်ငါးနှစ်ပတ်လည် အရွယ်လောက်တွင် တိတ်တခိုး
စွဲလမ်းဖူးသည်ကား သူငယ်ချင်း `နေဦး' ၇ ပင် ။ စွဲလမ်းရအောင်ကလည်း
ရွယ်တူတန်းတူ အဆင့်တူထဲ များများစားစား ရှိတာမဟုတ်။

နေဦးရဲ့အဖေဟာ မြို့ကလေးက ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။
ဆရာဝန်သားအဖြစ် နေဦးက ကျောင်းမှာထင်ပေါ်သည်။ နုမျစ်တို့
ခုနစ်တန်းလောက်ကတည်းက မြို့ကိုပြောင်းလာကာ ကျောင်းအတူနေခဲ့ကြတာ
ဖြစ်ပါသည်။ နေဦးက နုမျစ်ထက် ငယ်ပါသည်။

နေဦးက မျက်လုံးမျက်ခုံး လှပမည်းတောက်၍ ဉာဏ်ထက်မြက်ကာ
သွက်လက်ဖျတ်လက်လွန်းတဲ့ လူငယ်လေးတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ပထမတော့ နေဦးနှင့်
ဒီလောက်ကြီး မခင်မင်။ နုမျစ် ရှစ်တန်းနှစ်မှာ အစ်မအပြင်းဖျား၍ အပြင်ကို
ဆေးခန်းပြဖို့လည်း ခေါ်ငင်မရ၍ အိမ်ကို ဆရာဝန်ပင့်ရတော့ သူ့ အဖေနှင့်အတူ
နေဦးပါလာသည်။

နေဦးသည် နုမျစ်တို့ တစ်အိမ်လုံးရဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်တွေကို စိတ်ဝင်တစား
အံ့အားတသင့် ဖြစ်နေတာမို့ နုမျစ် ရှက်နေခဲ့မိသည်။ အဖေရှိချိန်ဖြစ်၍ အဖေကပဲ
ဆရာဝန်နှင့် စကားပြောဆိုသည်မိုသာ အဆင်ပြေပြေ ရှိတာ။ အမေချည်းသာဆိုလျှင်
အမေဟာ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမည် ပြောရမည် သိမှာမဟုတ်။

ခုလည်း ဖြူဖြူပုံပုံကြီး တစ်နေရာမှာ ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်လျက် ဆရာဝန်ထံ
ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကြည့်နေသည်။ အရင်က ကျောင်းမှာ

ခပ်တန်းတန်းပဲဖြစ်သော နေဦးနှင့် ထိုအချိန်ကစပြီး နောက်ပိုင်းမှာ
ခင်မင်သွားကြရတာ ပင်။

ချောသော ဉာဏ်ထက်သော စာတော်သော ဆရာဝန်သားလေး နေဦးက
ဝန်းရံကြတဲ့ မိန်းကလေးတွေက အများသား။ နုမုစ်အဖို့ တိုးမပေါက်နိုင်ပါ။ ဒါပေမဲ့
နေဦး ကိုယ်တိုင်ကိုက နုမုစ်တို့ မိသားစုကို စိတ်ဝင်တစားလာသည်ဖြစ်၍ နုမုစ်ကိုပါ
ခေါ်ခေါ်ပြောပြော တရင်းတနှီး ဆက်ဆံလာသည်။

ကိုးတန်းမှာ အတန်းတူလာကြတဲ့အခါ နေဇာတို့ သိင်္ဂီတို့
ဝင်းဝင်းသင်းတို့ ဟာ နေဦး အရေးစိုက် ခေါ်ပြောလာတဲ့ နုမုစ်ကို အရင်ကလောက်
မဖယ်ကျဉ်ကြပဲ သူတို့ အုပ်စုထဲ ချဉ်းကပ်တိုးဝင်မှုကို အနည်းငယ် လက်သင့်ခံသလို
ငြိမ်နေကြပါတော့သည်။ လိုလိုလားလားကြီးတော့ မဟုတ်လှ။

မဟုတ်လည်းပဲ နုမုစ် အဖို့ အရေးမကြီးပါ။ သူမကို `တစ်မျိုးကြီးပဲ' ဟု
မပေါင်းချင် မသင်းချင်သလိုလို ရှိတတ်ကြမြဲဟာ ထုံးစံမို့ ကျောင်းရဲ့
နာမည်ကြီးအုပ်စုက အင်တင်ထင်ကလေး လက်သင့်ခံတာကိုပင် နုမုစ်ကတော့
ကျေနပ်လှပြီ။

ကျောင်းရဲ့ နာမည်ကျော် အလှပဂေးတွေဖြစ်သော သူတို့ကိုပင်လျှင်
နေဦးက ခင်မင်ခေါ်ပြောပေမဲ့ အများကြီးစကားလက်ဆုံကျတာမဟုတ်။
နုမုစ်ကိုတော့ နေဦးက အကြာကြီးစကားလက်ဆုံကျ
ပြောဆိုမေးမြန်းနေတတ်သည်။ သူ့စကားတွေကတော့ ဘာမှ အဆန်းတကြယ် မရှိ။

နုမုစ်တို့ မိသားစုကိုပဲ သူ့အဖေနဲ့ ထပ်တူနေဦးက စိတ်ဝင်စားနေကာ
ဒီအကြောင်းကိုပဲ လှည့်ပတ်မေးမြန်းနေတတ်တာ။ တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ နုမုစ်က
နေဦးအမေးတွေကို ဖြေဖို့ ရှက်နေတတ်ပါသေးသည်။

“နင့်အစ်မက ကျောင်းမနေတော့ဘူးပေါ့”

“အင်း”

“ဘယ်နှတန်းနဲ့ ထွက်လိုက်တာလဲ”

“ငါ မသိဘူး”

“ဟာ ... နင် မသိဘူးလို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ နင့် အစ်မ အကြောင်းပဲဟာ”

“ငါ ငယ်သေးတာကိုးဟဲ”

“နှစ်နှစ်ခွဲပဲ ငယ်တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် နင့်အစ်မ ကျောင်းမတက်တော့တဲ့ အချိန်မှာ နင်လည်း

အတော်အတန်း ရနေလောက်ပါပြီ။ မသိဘူးမှ မဖြစ်နိုင်တာ”

နုမျစ်က ဇွတ်မှိတ်၍ ...

“ငါမေ့နေတယ်”

“ရှစ်တန်းလောက်လား”

“ဟင့်အင်း”

“ခုနှစ်တန်းလား ခြောက်တန်းလား”

“မသိဘူး”

နုမျစ် တမင်တကာ မေ့ချင်ယောင်ဆောင်နေတာကို ရိပ်မိနေသော နေဦးက ပြုံးစိစိ ဖြစ်နေတတ်သည်။ ခဏနေမှ အငိုက်ဖမ်းကာ မေးတတ်တဲ့သူမို့ ကယောင်ကတန်း အငိုက်မိတတ်တဲ့ နုမျစ် ထံမှ သူသိချင်တာကို မသိရဘဲ မနေပါ။

“နင့်အစ်ကိုရော ဘယ်နှတန်းမှာ ထွက်လဲ”

“ခုနှစ်တန်း”

ခုနှစ်တန်းလောက်မှ ထွက်တာကိုတော့ နုမျစ်က သိပ်မရှက်လှ၍

လေးတန်းနဲ့ထွက်တဲ့ အစ်မလို မဖုံးဖိ။

“နင့် နှစ်တန်းတုန်းကပေါ့၊ နင့်အစ်ကိုနဲ့ နင်က ငါးနှစ်ကွာတယ်ဆို ”

“ငါးနှစ်တော့ ကွာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ နှစ်တန်းတုန်းက ထွက်
တာမဟုတ်ဘူး၊ ငါလည်း ခြောက်တန်းလား မသိဘူး ရှိပြီ”

“ဘယ်လို ဖြစ်လို့လဲ”

“အစ်ကိုက ကြားမှာ စာမေးပွဲတွေ ကျသေးတယ်လေ”

“ဪ .. ဟုတ်ပြီ၊ နင့်အစ်ကိုနဲ့ နင့်အစ်မ ဘယ်သူ
အရင်ကျောင်းထွက်လဲ”

“အစ်မ”

“နင့်အစ်မကော စာမေးပွဲတွေ ကျသေးသလား”

“နှစ်ခါလောက် ကျဖူးတယ် ထင်တယ်”

“ဒါဖြင့် နင့်အစ်မ ကျောင်းထွက်လိုက်တော့
နင့်နဲ့အတန်းအတူတူလောက်မှာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အင်း ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် နင့်အစ်မက လေးတန်းလောက်မှာ ကျောင်းထွက် လိုက်တာ
ဖြစ်မှာပေါ့”

နုမျစ်က နေဦးကို မျက်လုံးကြီးပြူးကာ ကြည့်မိသည်။ ဘယ်လိုများ
တွက်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပါလိမ့်။ စိတ်ထဲ ကျဉ်းကျဉ်း ကသိကအောက် ဖြစ်သွား၍
နုမျစ် ခေါင်းကို စောင်းမှန်းမသိ စောင်းငန်းကြီး ထားနေမိကာ မျက်လုံးကြီးပြူး
ပါးစပ်က အသိလက်လွှတ် အငိုက်မိခိုက် ဟ .လာသည်။ နုမျစ်ရဲ့
ဤအသွင်သဏ္ဌာန်ကို နေဦးက အတော်မျက်စိစပါမွေးစူးဟန်ရှိပြီး ...

“ဟိတ်...ဟိတ်... နုမျစ်၊ နင့်ခေါင်းကြီး ပြန်တည့်လိုက်စမ်း၊ ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလေ၊ နှုတ်ခမ်းကိုဟောလိုစေပြီး”

နုမျစ်သည် ရှက်ရှက်နှင့် ကိုယ့်ပုံစံကို ပြင်ကာ မျက်နှာပြင်ပင် နီရဲလာသည် ထင်သည်။

“နင် ... ခုန ဖြစ်သွားတဲ့ပုံမျိုးကြီး ဘယ်တော့မှ မလုပ်နဲ့ သိလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ

“နင် အဲသလိုကြီး သတိလက်လွတ်နေရင် နင့်အစ်မတို့ နင်အစ်ကိုတို့နဲ့ တူတယ်၊ ဘယ်လိုကြီးလဲ မသိဘူး၊ နင် သိပ်မစဉ်းစားနဲ့၊ နင် စဉ်းစားခန်းဝင်နေ အတွေးနက်နေရင် အဲဒီ ပုံမျိုး ဖြစ်ဖြစ်လာတယ်

“ငါ့အစ်မ လေးတန်းနဲ့ ကျောင်းထွက်တာ နင်ဘယ်လိုလုပ် သိသွားလဲလို့ ငါစဉ်းစားနေတာ၊ နင်ဘယ်လို တွက်နည်းနဲ့ တွက်လိုက်တာလဲ”

နေဦးက တဟားဟား ရယ်ပါသည်။ ရယ်မောတဲ့အခါ နေဦးမှာ သွားစွယ်ချွန်ကလေး တစ်ဖက်တစ်ချက် ရှိသည်။ ထိုသွားစွယ်လေးတွေကြောင့် သူ့မျက်လုံးတွေပါ ရီလဲ့တောက်ပြောင်သွားတတ်ပြီး လှပသွားတယ်လို့ နုမျစ် ထင်သည်။ နေဦး မျက်နှာ ရွှင်ပျယ်မောနေလျှင် နုမျစ် အမြဲပဲ အငေးတမော ဖြစ်နေမိတတ်ခဲ့ပါသည်။

“ငါ့အဖေကိုတောင် နင့်အဖေက ထမင်းစားဖိတ်ဦးမယ် လို့ ပြောထားတယ်”

“အခု အဖေမရှိဘူး”

“ဟုတ်လား”

“ဟိုလေ... ဟိုဟာလေ၊ အဖေက တခြားမြို့မှာလည်း အလုပ်တွေ ရှိသေးတယ်ဟ၊ အဖေအလုပ်တွေက အများကြီး”

“အင်းပေါ့ ... ကုန်သည်အလုပ်ဆိုတော့ အချိန်မရွေး
အလုပ်ရှုပ်တတ်တာပဲ။ နင့်အဖေ ပွဲရုံတွေ ” --❏ မြို့မှာရှိတာ ငါ့အဖေ ပြောဖူးပါတယ်”

နမုတ် မျက်နှာလေး နီမြန်းသွားသည်။ အဲဒီ “--” မြို့မှာ ပွဲရုံအပြင်
ဘာရှိသေးတယ် ဆိုတာကော နေဦးသိလေမလား။ နေဦးက ဉာဏ်ပြေးတဲ့သူပဲ။
မှန်းဆတွက်ချက်တော်တဲ့ သူပဲ။ သူတစ်ပါးတွေဆီကလည်း ကြားရပြီး ဖြစ်နိုင်သည့်
အတင်းအဖျင်း သတင်းပလင်းတို့ကို ရင်းရင်းချာချာ သဘောထားပြီး တိုင်တိုင်ပင်ပင်
ဖွင့်ပြောပြရင်များ ကောင်းမလား။

“နင်တို့ အဖေက အလုပ်များပေမဲ့ နင်တို့ကို သူ့စိတ်ထဲရှိပါတယ်၊
နင့်အစ်မက ကျန်းမာရေး၊ မကောင်းဆုံးဆိုတော့ နင့်အစ်မနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ဖေဖေ့ဆီမှာ ပူပူပန်ပန် တိုင်ပင် တတ်ပါတယ်၊ နင်တို့ကို နင်တို့အဖေက
ချစ်ပါတယ်ဟ”

ဤစကားဟာ တကူးတက နှစ်သိမ့်အားပေးတဲ့ စကားရယ်လို့ နမုတ်က
နားမလည်တတ်ပေ။ နေဦး ဒီလိုထင်နေတာကိုပဲ ချော်လဲရောထိုင်
ဂုဏ်ယူကျေနပ်နေလိုက်မည်ဆိုတဲ့ စိတ်ပဲ ရှိသည်။

ဘာကိုမဆို လည့်ပတ်မေးရင်း တွက်ဆရင်း အမြဲ သိသွားတတ်မြဲ
နေဦးဟာ အဖေနှင့် ပတ်သတ်လို့တော့ တစ်ခါမှ လှည့်ပတ်အစ်အောက်မမေးပါ။
အားပေးစကားသာ ဆိုတတ်သည်။ သူ့ဘာမှမသိပဲ ထင်တာ နမုတ်ကလည်း
စိတ်လုံခြုံနေတတ်ပါသည်။

“နင် စာတွေ လိုက်နိုင်ရဲ့လား နမုတ်”

“အင်း ...”

“မရတာ ရှိရင် ငါ့ကို မေးလေ၊ ငါလည်း ကူပြောပြပေးမှာ ပေါ့၊ ငါက
နည်းနည်းပါးပါးတော့ နားလည်အောင် ရှင်း ပြတတ်ပါတယ်”

“တကယ်လား”

“တကယ်ရှင်းပြတတ်ပါတယ်ဟ”

“ရှင်းပြတတ်မှာ ငါ ယုံပြီးသားပါဟ၊ စာမေးရမယ်ဆိုတာ တကယ်လားလို့”

“ဪ ... တကယ်ပေါ့ဟ”

“ဒါဖြင့် ငါ ဘယ်တော့ မေးရမလဲဟင်၊ ပြီးတော့ ဘယ်မှာ မေးရမလဲ”

“ကြိုက်တဲ့အချိန် ကြိုက်သလိုမေး၊ ကျောင်းမှာမေးလည်း ရတယ်၊ ငါတို့အိမ် လာမေးရင်လည်းမေး”

“ရလား ”

“ရတယ်ဆို”

ဤအခွင့်အရေးအတွက် နုမုတ်တစ်ယောက် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်ရင်ဖို့ခွဲရပါသည်။ တစ်ကျောင်းလုံးရဲ့ စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံး ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်က သူမကို ဤသို့ ဖော်ဖော်ရွေရွေ အရေးတယူ ရှိတာအတွက် ဟန်ဆောင်လို့ မရနိုင်လောက်အောင်ကို ခေါင်းမော်နေခဲ့မိသေးသည်။

“ဟဲ့ ... နုမုတ်”

“ဘာလဲ သိင်္ဂီ ”

“နင်နဲ့ နေဦးစကားတွေ အများကြီး ပြောပြောနေကြတာ ဘာတွေ ပြောနေကြတာလဲ”

နုမုတ်သည် သူ့လိုအခွင့်အရေး မရကြသော အလှသုံးယောက်ကို ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားသော ရုပ်နှင့်ပေမဲ့ ဘာမှ အရေးမကြီးလေဟန် ...

“ဪ ... နေဦးက သူ့အိမ်ကို လာဖို့ ငါ့ကို ဖိတ်နေတာ ပါ”

“နေဦးက ...”

“အင်း”

“နင့်ကို ...”

“အင်း ”

“ဘာလုပ်ဖို့တဲ့လဲ”

နမုတ်က သီ ဂီတို သုံးယောက်ကို မျက်စောင်းရွယ်ရင်း ...

“ဘာလုပ်ရမလဲတဲ့၊ လာလည်ဖို့ ခေါ်ပါတယ်ဆို”

သူတို့ သုံးယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ ကုပ်ကို ပြိုင်တူပုလိုက်ကြကာ `ဟီ? ခနဲ အသံထွက်အောင် ရယ်တာလား၊ ကျိတ်အော်တာလား၊ ဘာသံပြုတာလဲ မသဲကွဲနားမလည်နိုင်အောင် ရွတ်မြည်ကြပြီး ရယ်ကျဲကျဲ ဖြစ်နေကြပါသည်။

နမုတ်က မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း ...

“ဘာလဲ ... နင်တို့က”

“ဪ... အာ. အို ... မသွားပါဘူး ဆိုမှ ဟိုက နင့်ကို သူအိမ်ဖိတ်တယ်... လုပ်မနေပါနဲ့ နမုတ်ကလည်း ၊ ဒီမယ်နော်”

“ဟောဒီ မိဝင်းဆိုရင် နေဦးအိမ် သိပ်သွားလည်ချင်တာ အဟိ...။ ဒါပေမဲ့ နေဦးက သူ့ကို မဖိတ်ပါဘူး၊ နင့်ကို ဖိတ်တာတော့ အဟိ”

“နင်ကလည်း တဟိဟိနဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဪ... နင့်အတွက်နဲ့ ပျော်လို့ပေါ့ဟယ်”

“သူက ဖိတ်ပေမဲ့ ငါက သွားချင်မှ သွားမှာပါ”

“ဟယ် ... ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟယ်၊ နင့်နေရာမှာ မိနေဇာသာဆိုရင် ကျွမ်းပစ်ပြီးတောင် သွားလည်မှာ။ နင်ကလည်း အဲလိုမလုပ်ပါနဲ့ဟယ်၊ နေဦးက ခင်လို့ခေါ်တာ ပဲဟာ သွားလည်လိုက်ပေါ့ နုမျစ်ရယ်၊ ဟိုက ခေါ်ရတဲ့သူ သနားပါတယ်ဟယ်”

နုမျစ်က ခေါင်းကလေး တစ်ချက်ကုတ်ရင်း ...

“နင်ကလည်း ...၊ အဲသလို တစ်ခွန်းဖိတ်တာနဲ့ သွားတော့ ကောင်းမလာဟဲ့”

“ဪ ... နုမျစ်ကလည်း၊ နှစ်ခန်းလောက် ဖိတ်လာရင်တော့ သွားလိုက်ပါဟယ်... နော်၊ သိလား”

နုမျစ်သည် သူတို့ သုံးယောက်ကို သင်္ကာမကင်းကြည့်ရင်း ခေါင်းကလေး ကုတ်ကာ ကုတ်ကာ

“ဟာ ... မသိဘူးဟာ၊ နင်တို့ကလည်း ငါ့ကို ဝိုင်းစနေသလိုပဲ”

“ဪ ... မစပါဘူး၊ နင်ကလည်း တစ်လွဲထင်နေပြန်ပြီ၊ နင့်ကို နေဦးက ခင်မင်အရေးပေးတော့ ငါတို့ကလည်း နင့်သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ ငါတို့လည်း ဂုဏ်ရှိသလိုပဲပေါ့ ဟယ်၊ နင့် ဘယ်နေ့သွားလည်မယ် စိတ်ကူးလဲ”

“ဒီအပတ်... အို... မသွားပါဘူး ဆိုမှပဲဟာ”

“အမယ်လေး ... လုပ်မနေပါနဲ့ နုမျစ်ကလည်း ဒီမယ်... အဟိ ... နင်သွားရင်လေ နေဦးအတွက် ဖားတွေ ဝယ်သွား”

“ဖား ...”

မိုးဦးကျရာသီမို့ သူမတို့ မြို့မှာ ထိုအချိန် ဖားပေါ်ပါသည်။ ဈေးထဲတွင် ဆူဆူဝဝ စားဖားတွေ ကားနေအောင်ပုံကာ ထပ်ကာ ရောင်းနေတတ်ပါသည်။ သူတို့ မြို့က လူအတော်များများလည်း ဖားသားဟင်းကို နှစ်ခြိုက်စားသောက်လေ့

ရှိကြပါသည်။

နမူနာကတော့ မစားပါ။ ကြိုက်လည်း မကြိုက်ပါ ကြောင်လည်း ကြောက်ပါသည်။ ဗိုက်ပူပူ ဖားဖောင်းဖောင်းတွေကို အစ်ကို ပူဆာလို့ ကြီးတော့ ဈေးကဝယ်လာပြီး ချက်ကျွေးတဲ့နေ့ ဆို ဟင်းရနံ့က ဘယ်လိုပဲ မဆလာနံ့လေးကဲကဲ နှင့် မွေးကြိုင်နေနေ ထိုနေ့ အဖိုပ နမူနာက ကြက်ဥကြော်နှင့်ပဲ ထမင်းစားလိုက်ပါတော့သည်။

“နေဦးက ဖားကြိုက်ပါ့မလား”

“ဪ ... ဒီလောက် စားကောင်းတဲ့ဟာ ဘာလို့ မကြိုက်ရမှာလဲ”

“သူက ရန်ကုန်ကလာတဲ့ ရန်ကုန်သား၊ ဆရာဝန်ကြီးသားလေ”

“အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ၊ နင်ကလည်း ကြောင်လိုက်တာ နမူနာရယ်၊ ဟိုနေ့က သိ ဂီထမင်းဘူးထဲ ထည့်လာတာ နေဦး တောင်းစားလိုက်လို့ သိ ဂီတောင် မစားရတော့ဘူး၊ ကုန်ရော”

“ငါလည်း မသိပါလား”

“ဪ ... နင် အမှတ်တမဲ့ မသိလိုက်တာပေါ့၊ နေဦး ကြိုက်တာ သေချာတယ်၊ ဟိုတစ်နေ့ကတောင် နေဦးအမေ ဈေးထဲမှာ ဖားမေးနေသံ ကြားသေးတယ်၊ အဲဒီ နှစ်ရက် သုံးရက်က မိုးတိတ်နေတော့ ဈေးထဲမှာလည်း ဖားမရကြလို့ သူ မဝယ်လိုက်ရဘူးဟဲ့...”

ခုရက်ပိုင်းက မိုးရွာသားပဲ၊ ဈေးထဲလည်း ဖားကရှိနေတယ် နမူနာရဲ့၊ နင် ဝယ်သွားလိုက်၊ နေဦး ကြိုက်တဲ့ဟာ ဆိုသည်နှင့်ပဲ စိတ်ပါသွားပါသည်။ ဒီလိုနှင့် စနေနေ့ တစ်ရက်ရဲ့ နံနက်ခင်းမှာ စာမေးဖို့ သင်္ချာစာအုပ်တွေ ထည့်ထားသည့်အိတ်က တစ်ဖက် ဈေးထဲကဝင်ဝယ်လာသော ဖားကားကားကြီးတွေပါသည့် ကြွပ်ကြွပ်အိတ်က တစ်ဖက်နှင့် နမူနာ တစ်ယောက်

နေဦးတို့ ခြံဆီသို့ ရောက်သွားပါသည်။

ဆေးရုံအနီးက ခြံဝင်းကြီးနှင့်တိုက်ခံအိမ် နီနီကြီးမှာ နေဦးတို့ မိသားစု နေသည်။ ခြံတံခါးဖွင့်ထား၍ လျှောက်ဝင်သွားကာ အိမ်ကြီးရဲ့ဆင်ဝင်အောက် ရပ်မိလျှင်...

“နေဦး ... နေဦး ရေ...”

နုမျစ်သည် ခပ်ကြောက်ကြောက် ခပ်ရှက်ရှက်အသံတုန်လေးနှင့် နေဦးကို အော်ခေါ်ပါသည်။ သုံးခါလောက်ခေါ်မိလျှင် အိမ်တံခါးဝသို့ အသက်လေးဆယ်နီး အမျိုးသမီးချောချောခန့်ခန့်တစ်ယောက် လက်သုတ်ရင်း ထွက်လာကာ ...

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲကွယ်”

ဒါဟာ နေဦးအမေပဲ ဖြစ်ရမည်ဟု နုမျစ်သိသည်။ ဆရာဝန်ကြီးကတော်သည် မျက်နှာထား မတင်းပါ။ သဘောကောင်းဟန်အပြည့်နှင့် ချိုသာဖော်ရွေသောမျက်နှာ ရှိသည်။

“နေဦးနဲ့ပါ အန်တီ”

“ဪ ... နေဦး သူငယ်ချင်း ထင်တယ်”

“ဟုတ်”

“လာလေ ... သမီး။ ဝင်ထိုင်ပါ။ သမီးသူငယ်ချင်က ခုလေးတွင်မှ အိပ်ရာထ တယ်၊ ရေချိုးနေတယ် ထင်တယ်၊ အန်တီ ခေါ်ပေးမယ်”

နုမျစ်သည် နေဦးအမေ နောက်မှ လိုက်ဝင်လာကာ

“အန် အန်တီ ... ဒီမှာပါ”

“ဘာလဲ သမီး”

“ဟို .. ဖား၊ ဖားပါ နေဦး စားဖို့”

“ဖား...”

နေဦးအမေရဲ့ မျက်ခုံးများဟာ ပင့်တက်သွားကာ နဖူးအထက် တက်ကပ်တော့မည် ။ မျက်လုံးမှာလည်း ပြူးဝိုင်းနေပြီးလျှင် နုမျစ် ကမ်းနေသော အထုပ်ကိုလည်း လှမ်းမယူပေ။

“ဖား ... ဘာလုပ်ဖို့ဖားလဲ သမီး၊ ဪ ... ဘိုင်အိုမှာ ဖားခွဲဖို့တို့ ဘာတို့ ရှိလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး အန်တီ၊ နေဦး စားဖို့ပါ”

“ဟင် ... နေဦး စားဖို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီ”

“နေဦးက မှာထားလို့လား သမီး”

“ဟို ... နေဦးကတော့ .. မမှာ ...”

“ဟဲ့ ... နုမျစ်”

အပေါ်ထပ်လှေကားမှ တိုင်ခိုင်း ဆင်းလာသော နေဦးက အောက်မရောက်ခင်ကတည်းက နုမျစ်ကို လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ရေချိုးပြီးစ . ဆင်းလာသော နေဦးသည် လတ်ဆက် ရှင်းသန့် ဖြူဥနေသည်။ နုမျစ်က နေဦးကို မော့ငေးကြည့်နေမိလေသည်။

နေဦးအမေက နေဦးကိုတစ်လှည့် နုမျစ်ကိုတစ်လှည့် ကြည့်ရင်း ...

“သား သူငယ်ချင်းကို ဖားမှာထားလို့လား”

“ဘာလဲ မေမေ”

“ဖားလေ”

“ဖား ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

နေဦးက မျက်ခုံး ဆတ်ခနဲ ရှုံ့ကာမေးလျှင် နေဦး အမေက နုမျစ်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တာမို့ နုမျစ်သည် ထစ်ထစ် အအနှင့် ...

“ဟိုလေ .. ဖား၊ ဖားသားဟင်း.. နင်ချက်စားဖို့”

“အမယ်လေး ဖားသားဟင်း ငါက ဖားသားဟင်း ဘာ ဖြစ်လို့ ချက်စားရမှာလဲ၊ မစားချင်ပါဘူး”

နုမျစ်သည် ချွေးသီးချွေးပေါက် သီးလာကာ မျက်နှာ ငယ်ငယ်နှင့် ..

“စားပါဟယ်၊ နင်ဖို့ ငါ တကူးတက ဝယ်လာတာပါ၊ ယူလိုက်ပါ”

“အာ ... ဘာလို့ ယူရမှာလဲ၊ နင့်ဟာနင် ပြန်ယူသွား၊ စိတ် ညစ်လိုက်တာ နုမျစ်ရာ၊ နင်ကလည်း ၊ ငါစားဖို့ ဝယ်လာစရာ၊ ဒီလောက်ပဲ ရှားလား”

“ဟို ... ဟိုလေ... နင်ကြိုက်တယ်ဆို”

“ဝေါ”

နေဦး အမူအရာကြောင့် နေဦးအမေက လန့်သွားကာ...

“ဟဲ့ ... သားကလည်း၊ သူက စေတနာနဲ့ ဝယ်လာတာ ဥစ္စာ”

“တကယ်ပျို့သွားတာ မေမေရ၊ ကျွတ် ... နင် ဘာစိတ်ကူးနဲ့များ ဒီဖားတွေကို ဝယ်လာရတာ လဲဟာ၊ မုန့်တစ်ခုခုဝယ်ခဲ့တော့ ဘာဖြစ်သွားမှာမို့လို့လဲ”

“နင်က ဖားသားဟင်း သိပ်ကြိုက်တယ်ဆို”

“ဘယ်သူက ပြောလဲ”

“နေဇာတို့၊ ဟိုးတစ်ခါ သီ ဂီထမင်းဘူးထဲ ပါလာတော့ နင်အရမ်းကြိုက်လို့ ယူစားလိုက်တာ ပြောင်ရောတဲ့၊ နင့် ဆီသွားမယ်ဆိုရင် ဖားဝယ်သွားဆိုလို့ ... ငါက ...”

“ဟာ ... အဲဒီ ကောင်မလေးအုပ်စု၊ အတော်ရှုပ်တာပဲ။ အဲဒါ နင့်ကို တမင်တကာ ချွန်လိုက်တာဟာ၊ ငါက ဖားဆိုရင် ကြောက်လွန်း၊ ရွံလွန်းလို့ သိ ကို စားနေတာမြင်တော့ ရှုံ့မဲ့နေမိလို့ ငါ့ထဲတောင် အတင်းထည့်ကြမလို့ လုပ်နေတာ၊ ငါ ထွက်ပြေးရတာ ၊ အဲဒါ အခု နင့်ကို တမင်တကာ ချောက်တွန်းလွှတ်လိုက်တာ ၊ သွား ... သွား ..၊ နင့်ဖားတွေ တခြားယူသွားဟာ၊ အိတ်ထဲမှာ ကားယားတွေ တွေ့နေရ တာတောင် ငါ စိတ်ညစ်လွန်းလို့”

မျက်နှာငယ်နှင့် ငိုနေသော နုမုတ်ကို နေဦးအမေက အကဲခတ်နေပါသည်။ ပခုံးထောက်ကာ နောက်ကိုကော့ထွက်နေတဲ့ ပုံမျက်တဲ့ ဆံပင်တိုမှာ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်လုံးလောက် နှင်းဆီပွင့် ပန်းရင့်ရင့် တစ်ပွင့်ကို နားရွက်ပေါ်တင်ကာ ပန်ထားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တောင့်တင်းတင်းကြံ့ခိုင်ခိုင် နုမုတ်ရဲ့ အချိုးမကျတဲ့ အသွင်သဏ္ဌာန်ကို ယဉ်ကျေးမှုမဲ့ရုံတမယ် စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်နေပုံပင်။

“မေမေ ... အဲဒါ ဖေဖေ ပြောဖူးတယ်မို့လား ... ဦးရဲတင့်လေ၊ ဦးရဲတင့်သမီး အငယ်ဆုံး နုမုတ်တဲ့၊ သားတို့နဲ့တစ်တန်းထဲ”

“ဪ”

သံရှည်ဆွဲလိုက်တဲ့ သူ့အမေရဲ့ `ဪ ` မှာ အဓိပ္ပာယ်တွေ တစ်လှေကြီး တစ်ထွေကြီး ပါဝင်သွားပါသည်။ ဦးရဲတင့် သမီးကိုး .. ဟု သိလိုက်တာနှင့် ဆက်ပြီး အကဲခတ်နေဖို့မလိုသလို နားလည်သဘောပေါက်သွားဟန်က နုမုတ် ရင်ကို အောင့်သက်စေသည်။ နေဦး အမေရဲ့ မျက်နှာသွင် ခုနက ထက်ပင် ဖော် ရွေ့ချိုသာဟန်၌ ကြင်နာခြင်း စွတ်လာကာ ...

“ကဲ ... သမီး၊ အထုပ်ပေးထား၊ အန်တီ ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်ထားမယ်၊ သမီး ပြန်တော့ ပြန်ယူသွားလိုက်၊ နေဦး ရော အန်တီရော ဖားမစားတတ်ဘူးကွယ့်၊

ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ စားနေမကျတော့ မစားရဲတာပေါ့၊ သမီးစေတနာ ကို
ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ...

သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ဒီလိုတော့ နောက်ပြောင် ချောက်တွန်းဖို့
မကောင်းပါဘူး သားရယ်၊ သူ့ ခမျာ .. အဟုတ် မှတ်လို့ တကူးတက
ဝင်ဝယ်လာရှာတယ်”

နေဦးက ရယ်မောလိုက်ရင်း ...

“အဲဒီ ကောင်မလေးတွေက အဲလိုပဲ မေမေ၊ နောက်ရွတ်ရွတ်တွေ၊
နင်ကလည်း သူတို့ တစ်ခွန်းပြောတာနဲ့ ယုံရလား နုမျစ်ရယ်၊ ငါ့ကို
အရင်မေးကြည့်ပါဦးလား ၊ ဟုတ်လား မဟုတ်လား ဆိုတာ ”

နုမျစ်သည် ရှက်လွန်း၍ မျက်ရည်လည်ရာမှ မအောင်နိုင်ပဲ
ထိုမျက်ရည်တို့က စီးလိမ်လျှောကျလာသည်။ သူ့ကို ချောက်တွန်းတာ ခံရ၍
ဝမ်းလည်းနည်းမိသည်။ ရွယ်တူသူငယ်ချင်းချင်းက ချောက်တွန်းတာကိုကော
နေဦးအမေ မျက်ဝန်းထဲက သာမန်မဟုတ်တဲ့ ကရုဏာသက်ပုံနှင့် အကဲခတ်ခြင်းကို
ရင်ဆိုင်ရတာ ကြောင့်ရော စိတ်မကောင်း ခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်မိပါသည်။

“အိုး ... သမီး ... မငိုနဲ့လေ .. မငိုပါနဲ့၊ ကဲ ... ပေး ... ပေး၊ အန်တီ
ခဏသိမ်းထားမယ်၊ နေဦးနဲ့ စကားပြောဦး”

နေဦးကတော့ အသံကျယ်ကြီးနှင့် ညှစ်ကာ ရယ်မောနေကာ ...

“နင်ကလည်း ငိုစရာလား၊ ကလေးပေါကြီး ကျနေတာပဲ”

နေဦး အဲသလိုပြောတော့ ပိုငိုချင်သည်။ နေဦးက ရိုးရိုးပဲပြောပြော နုမျစ်
နားထဲတွင် အရူးတို့ အပေါ်တို့ စတဲ့ စကားလုံးတွေကို ခံနိုင်ရည် မရှိပါ။ ကိုယ်ကို
တိုက်ရိုက်ကြီး အထိနာသလို ခံစားရသည်။

“ကဲ ... ဒီအိတ်ကကော ဘာအိတ်လဲ၊ စာအုပ်တွေလား ။ နင်

စာမေးမလို့လား ၊ ဖားချည်းသက်သက် လာပေးတာ တဲ့ မဟုတ်ဘူးမို့လား ”

“ငါ စာမေးမလို့ လာတာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မမေးတော့ပါဘူး ဟယ်၊ ငါ ပြန်တော့မယ်”

“စာမေးဖို့လာတာ မေးပေါ့ဟ၊ ဘာလဲ .. သချာလား .”

“အင်း ... ဒါပေမဲ့၊ ငါ ပြန်ပဲပြန်တော့မယ်ဟာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ ... ငါ ... ငါ ရှက်လို့”

နမူစ်က ဤသို့ပြောလျှင် နေဦးကတော့ လက်ခုပ်တီးကာ ခါးကုန်းကာပင် အားရပါးရ ရယ်သော်လည်း ထမင်းစားခန်းမှ နေဦးအမေက ပြန်ထွက်လာကာ ...

“အို ... ဘာရှက်ရမှာလဲ ၊ သမီး နားမလည်တဲ့စာ နေဦး ကိုမေးပေါ့၊ နေဦးက သူငယ်ချင်းကို စာရှင်းပြလိုက်၊ သားက တအားနဲ့ ရယ်နေတော့ နမူစ်က နေရခက်မှာ ပေါ့၊ နောက်လည်း စာနားမလည်တာ ရှိလာမေး၊ ရတယ်သိလား သမီး၊ နေဦးလည်း အပန်းမကြီးဘူး ၊ တစ်ကြော့ပြန်ပြီး Revision လုပ်ရာတောင် ရောက်သေးတယ်၊ ဘာမှ အားမနာနဲ့၊ လုပ် ... လုပ် ... စာလုပ်ကြ၊ နေခင်းကျ ... သမီး ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်ပေါ့၊ ဘာမှ အားနာစရာမရှိဘူး သမီး၊ အချင်းချင်း ကူညီရမှာပေါ့၊ ဒီနှစ်တော့ သမီး ကိုး တန်းအောင်မှာပါ”

နမူစ်သည် နေဦးနားကပ်၍ စာမေးရ ဂဏန်းတွက် ရပေမဲ့ စိတ်ထဲ မပျော်တော့ပဲ မွန်းကျပ်နေသည်။

(၃)

နေဦးအမေဟာ သဘောကောင်းပေမဲ့ နေဇာတို့ အုပ်စုဆိုလျှင်
ခပ်တည်တည် ခပ်အေးအေးလေးစာ ဆက်ဆံပြောဆိုတတ်တယ်လို့ သိရသည်။
သဲသဲလှုပ် အရေးပေး မရှိ တတ်ပါ။ သို့သော် နေဦးအမေဟာ နုမျစ်ကို ဆိုရင်
လိုအပ်တာ ထက်ပိုပြီး ကြင်နာညှာတာ ချိုသာ ဖော်ရွေစွာ လိုလိုလားလား
ဆက်ဆံမြဲပင်။

ဒါဟာ အဖေက မြို့ရဲ့ မျက်နှာဖုံး ဂုဏ်ရှိသူဌေးမို့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ
နုမျစ်သိသည်။ နေဇာတို့ သီ ဂီတို့ ဝင်းဝင်းသင်း တို့ မိဘတွေဟာလည်း သူတို့ဟာ
သူတို့ ပြည့်စုံကြွယ်ဝဂုဏ်ရှိကြသားပါပဲ။ နုမျစ်ကိုမှ ဘာကြောင့် သိပ်ပြီး
အရေးပေးသလဲ ဆိုတာကို နုမျစ်သည် ရိပ်မိသလိုလိုနှင့် မရိပ်မိချင်ပေ။

ရိပ်မိရင် ဝမ်းနည်းအားငယ်ရမှာပေါ့။ အသက်တစ်နှစ် ပိုကြီးလာလေ
နုမျစ်၌ အသိဉာဏ်လေး အတွေးအခေါ်လေး လည်း ပိုရှိလာလေပင်။
သူများတကာလောက် ထက်ထက်မြက်မြက်ကြီး မရှိရင်သာနေမည်။ နုမျစ်ဟာ
ဘာမှမသိနားမလည်တဲ့ အထုံအတိုင်းကြီးတော့ မဟုတ်။

မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီးဆိုတဲ့ဂုဏ်နှင့် ဆရာဝန်ကြီးကတော်အဖြစ်
ပွဲတကာတတ် ဝင့်ဆန့်ရ နေရာလှတဲ့ နေဦးအမေဟာ သဘောကောင်းတာ
အဆင့်အတန်း မခွဲခြားတတ်တာ တစ်ကဏ္ဍ။ သူ့ ဂုဏ်သူ့ဒြပ်နှင့် ညီမျှသော
မာန်ကလေးတော့ ရှိတာပါပင်။

ဒီကြားထဲမှာ သားချော သားလှ ထက်ထက်မြက်မြက်ကို
မိခင်တော်ထားရတဲ့ အတွက် သားဂုဏ်လေးတော့ အထိုက်အလျှောက်

မောက်ပါသေးသည်။ ရန်ကုန်က ဆွေကြီးမျိုးကြီး အသိုင်းအဝိုင်းကြီး
ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ မျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်လာကာ လက်ရှိမှာ ဖခင်ဖြစ်သူက
မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီးဆိုတဲ့ ဂုဏ်ဒြပ်ဟာ နယ်မြို့တစ်မြို့အတွက်တော့ အတော်ပဲ
ကြီးကျယ်ခမ်းနားနေခဲ့ပါသည်။

ဒီအတွက် ဆယ်တန်းကျောင်းသားဘဝ ခုမှရောက်တဲ့
ဆယ့်ခြောက်နှစ်သား နေဦးကိုပင်လျှင်မြို့ပေါ်က မျက်နှာဖုံးသမီးရှင်တို့က
သည်းသည်းလှုပ် ရည်မှန်းချက်ထားကာ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ ဝင်ရ ထွက်ရ
ဖားရနှင့် အတော် ခြေရှုပ်ကြရပါသည်။ ဒါတွေကြောင့်လည်း နေဦးအမေ
မျက်နှာဟာ ခပ်မော်မော် ရှိနေတာ ။

ရွယ်တူသမီးရှိတဲ့ သမီးရှင် အသိအကျွမ်းတို့နှင့်
ရိုးရိုးသာမန်အသိအကျွမ်းတို့အပေါ် နေဦးအမေရဲ့ သဘောထားက မတူညီ။
သမီးရှိသူတို့ရဲ့ အဝင်အထွက်ကို မျှော်ကိုးချက်မကင်း၍ မရိုးသားဟု
ယူဆပုံရပါသည်။ ဣန္ဒြေရရသာ ဆက်ဆံတတ်ပုံကား သက်သေတည်း။

သမီးရှင်တို့ကို သော်လည်းကောင်း သမီးဖြစ်သူတွေ
ကိုသော်လည်းကောင်း ၊ ဣန္ဒြေရရ ဆက်ဆံတတ်ပေမဲ့ နုမုစ်အတွက်တော့
ချွင်းချက်။ နုမုစ်အဖေဟာလည်း မြို့မှာ ချိန်ရှာ၍ ဒီလို ဝင်ထွက်နေဖို့ မအားပါ။
စိတ်ကူးထဲလည်း မရှိပါ။ အမေကတော့ ပြောနေစရာ မလို။ သမက်လောင်းအဖြစ်
နေဦး ကို မက်မောမျှောင်မြင်တတ်ဖို့ နေနေသာသာ ဈေးထဲမှာ ဈေးဝယ်ရင်း
နှံအချမခံရအောင်ပင် မနည်း အားထုတ်ကြိုးပမ်းရတဲ့ အမေမို့ နေဦးအမေကိုဆိုရင်
နုမုစ်အမေဟာ မြင်တောင်မမြင်ဖူး၊ ရှိမှန်းတောင် မသိပေ။

ဤသို့သော နုမုစ်အမေကို နေဦးအမေက သူကစ တကူးတက
မိတ်ဖွဲ့ကာ အတင်းလိုက်လျှော ခင်မင်ပြသူ ဖြစ်သည်။

အမေမို့ ဈေးသွားလျှင် မြို့ခံ အရင်းတိုင်းသိကြတဲ့ ဈေးသည်တို့ဟာ

ဘယ်လူ လှီးရရိတ်ရမလဲ အကွက်ချောင်းနေတတ်ကြသည်။ အားနည်းသူကို ဖေးကူလိုတဲ့သူဟာ လောကမှာ မရှိမဟုတ်၊ ရှိပေမဲ့ နည်းပါသည်။ အများစုဟာ တစ်ဖက်သားရဲ့ အားနည်းချက်အပေါ်မှာ ဘယ်လိုအမြတ်ထုတ် သွေးစုပ်လို့ရမလဲ ကိုယ့်အတွက် ချောင်းကြသည်။

ဈေးသည်တို့ဟာ သူတို့ရဲ့ တစ်နေ့တာ ရောင်းမကုန် တဲ့ အသားငါး ဟင်းသီးဟင်းရွတ် အကျန်များကို အမေ့ကိုထိုးကြိတ် သိမ်းကျုံးရောင်းဖို့ ကြိုးစားကြသည်။ နားဝင်အောင် ချော့မော့တောင်းပန် ပြောလိုက်လျှင် အမေသည် လေးငါးရက် စားမကုန်နိုင်လောက်တဲ့ ပမာဏမျိုးကိုလည်း ဝယ်ချင်ဝယ်ချင်လာတာ ပင်။

“သနားလို့ မကြီးရဲ့၊ သနားလို့၊ ကျွန်မမှ မဝယ်ရင် သူတို့လည်း ရောင်းမကုန်တော့ဘူး၊ ဇွတ်ရောင်းတော့လဲ”

ဒါက ကြီးတော်ကို ပြန်ပြီး လေပြည်ထိုးတတ်တဲ့ အမေ့အပြောပင်။

“သူတို့ကို ညည်းသနားဖို့ မလိုဘူး မစောနှစ်ရဲ့။ သနားချင်း သနား သူတို့က ညည်းကို သနားရမှာ”

“မကြီးကလည်း သူတို့က ကျွန်မကို ဘာသနားစရာလိုလဲ ကျွန်မက ခြေအကောင်း လက်အကောင်း ”

“သူတို့ကကော ကျိုးပဲ့နှုတ်နေလို့လား”

“သူတို့က တစ်နေ့လုပ်မှာ တစ်နေ့ စားရတာ လေ”

“ညည်းလည်း ညည်းယောကျ်ားက နေတိုင်း လုပ်လို့ နေတိုင်း စားနေရတာ ပါပဲအေ၊ လူတွေကလည်း ယုတ်ကို ယုတ်တယ်၊ ကိုယ့်မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့ သူဆိုတာ သိသိနဲ့များ ဇွတ်အနိုင်ကျင့်ကြတယ်”

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ပါလာသည့် သားငါးများက ပုပ်တာပုပ်နေတတ်သည်။

အဲသလိုဆိုလျှင် ကြီးတော်သည် ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ဆဲဆိုနေတတ်သည်။
ဈေးသည်တို့ကိုလည်း ကျိန်ဆဲမဆုံး။ ရံဖန်ရံခါ ကြီးတော် ဈေးသွားတတ်ပေမဲ့
အားအားလျားလျား အေးအေးလူလူ ရှိလွန်းမှ။

အိမ်ကကိစ္စဝိစ္စတွေ စီမံခန့်ခွဲဖို့က ပိုအရေးကြီး၍ ကြီးတော်က
အိမ်မှာနေရတာ ပိုများသည်။ အစ်ကိုရော အစ်မရော ဟာ ကြီးတော် စကားကိုမှ
နည်းနည်းပါးပါ နားထောင်သေးသည်။ လန့်သေးသည်။

ပိုက်ဆံကျတော့ ကြီးတော်တံတောင်းလျှင် ကြီးတော်က ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊
ဘာလဲညာလဲ၊ များတယ်၊ မပေးဘူး လုပ်တတ်သည်။ အမေကတော့ အစ်ကို
လာတောင်းလျှင် မျက်ခုံးကြီးပင့် ကြည့်ကာ ...

“ဘယ်လောက်လဲ”

“ငါးရာ ”

ဆိုလျှင် ...

“အင့် ... ငါးရာ ”

“တစ်ထောင်”

ဆိုလျှင်လည်း ...

“အင့် တစ်ထောင် ”

“အင်း ... ဒီသားအမိနဲ့ ခက်သေးတယ်၊ သားလုပ်တဲ့သူ ကလည်း အိမ်မှာ
ဒီလောက် ဗိုက်ရိုက်စားနေရတာ အပြင် ထွက်ဝယ်ခြမ်းစားသောက်ချင်သေးတယ်၊
မအေလုပ်တဲ့သူ ကလည်း တအင့်အင့်နဲ့ လက်လွတ်လိုက်တာ ပြောမနေနဲ့၊
မအေလုပ်တဲ့ သူက ရှာနိုင်ပေလို့ပဲ၊ မဟုတ်ရင် ခက်ဦးမယ်”

ကြီးတော်သည်လည်း ဒီလောက်ပဲ ညည်းညူမြည်တွန်လို့ ရပါသည်။
အမေသည် သားငါးဟင်းသီးဟင်းရွက်သာ မက တစ်ခါတစ်ရံ

အဝတ်အထည်လိုဟာမျိုးပါ မတော်မတည့် ဝယ်လာတတ်သည်။

“ဟဲ့ ... မစောနှစ်ရဲ့ ၊ ဒါ ဘယ်သူဝတ်ဖို့လဲ၊ ဒီလောက်သေးသေးလေး၊ တစ်အိမ်လုံးက ဝိတ်ပေါကြီးတွေဟာကို၊ ဒီဟာလေး ဘယ်လိုသွားဝတ်မလို့လဲ၊ အတင်းထိုးရောင်းတိုင်း နင်ပါစပ်ကြီး ရေငုံပြီး ဝယ်လာစရာလား၊ သေချင်တယ် ... သေချင်တယ်၊ ငါတော့ သေသာသေလိုက် ချင်တယ်၊ နောက်တစ်ခါ နင့်ကို ဇွတ်လက်ဆွဲရောင်းရင် ရုန်းပြီးတော့သာ ပြေးခဲ့၊ ကြားလား၊ကြိတ်မှိတ်ပြီး အပါယူမလာနဲ့ဟဲ့၊ ဒုက္ခ ... ဒုက္ခ”

ဤသို့ အမေကို ရံဖန်ရံခါ ဈေးမှာဆုံသော နေဦးအမေသည် ဆိုင်ဆိုင် မဆိုင်ဆိုင် ဘေးကဝင်ရပ်ကာ ...

“မစောနှစ် ... ဒီလောက်အများကြီး ဘာလုပ်ဖို့လဲ အိမ်အတွက် တန်သလောက်ဝယ်ပေါ့၊ ခါတိုင်း ရှင့်ယောက်မဘယ်လောက်သား မှာလဲ”

“ခြောက်ဆယ်သား”

“ခြောက်ဆယ်သား မှာတဲ့ဟာကို ဒီမှာ ချိန်နေတာ နှစ်ပိဿကျော်နေပြီ၊ ရှင်တို့ကလည်း သူလိုသလောက်ပဲ ရောင်းပါ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ချင်ရတာ လဲ၊ ကိုယ့်ဟာတော့ ရောင်းကုန်ချင်ကြတာချည်းပေါ့၊ ရှင်တို့ သူများတွေ ကိုကျ၊ ဒီလိုပဲ အထင်းထိုးကြိတ် ရောင်းရဲလား၊ ပြန်လျှော့လိုက်ပါ၊ သူလိုချင်သလောက်ပဲ ချိန်ပေးလိုက်ပါ”

ဤသို့ ဝင်ပြီးကာကွယ် ငြင်းခုန်တတ်တဲ့အပြင် ...

“မစောနှစ် ဒီဝက်သားတွေ မဝယ်နဲ့လေ၊ မလက်တာဘူး၊ အနံ့ထွက်နေပြီ၊ ဦးတရုတ်နော် ... မလတ်တဲ့ ဝက်သားအပုပ်တွေ ဆိုင်ပေါ်တင်တဲ့အပြင် မသိတဲ့သူကို ရောင်းနေသလား ... ဟုတ်လား”

“ဟာ ... ဟာ.. မဟုတ်ပါဘူး ဆရာဝန်ကြီးကတော်ရယ်၊

မရောင်းဖို့ဖယ်ထားတာတွေပါ။ ဟိုကောင်လေးက မသိလို့ ဆွဲချိန်မိတာပါ။ မစောနှစ်
ဒီဘက်ထဲကယူ .. ရော့ ... ရော့”

နေဦးအမေဟာ အမေ့ကို သူ့ဘက်က လိုက်လံစတင်ပြီး ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်
ကူညီနေကာ ...

“မစောနှစ်သမီးနဲ့ ကျွန်မသားနဲ့ ဆယ်တန်းမှာ အတူတူတွေလေ”

အဲသလိုလည်း စတင် မိတ်ဖွဲ့ယူသည်။ တကယ်လည်း အမေ့အပေါ်
ခင်မင်စေတနာထားတာပင်။ ဒါဟာ ဘာကြောင့်လဲ။ သားဂုဏ်ကလေး
မောက်ချင်တတ်တဲ့ နေဦးအမေဟာ အမေ့အပေါ် သားဂုဏ်မမောက်သည်မှာ
ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ။

တခြားသော မိန်းကလေးတွေဟာ သူ့သားကို စိတ်ညွတ်စေနိုင်စွမ်း
ရှိနိုင်ပေမဲ့ နုမုတ်ဟာတော့ သူ့သားကို စိတ်ညွတ်စေနိုင်စွမ်း မရှိနိုင်ဘူးလို့ လုံးဝဥသံ
ယုံကြည်ထားလို့ပဲ ရယ်လို့ နုမုတ် မရိပ်မိချင်ပေ။ ရိပ်မိလျှင် ရင်နာရသည်။
နေဦးအမေ အန်တီသန့်ရဲ့ စေတနာတွေ အကြင်နာတွေဟာ တကယ်ပဲ
စစ်မှန်ဖြူစင်လှပေမဲ့ နုမုတ်အတွက် နှစ်သိမ့်ကြည်နူးခြင်းကို မပေးစွမ်းနိုင်ပါ။

ကိုယ့်ထက် နိမ့်ပါးတဲ့ သူတွေအပေါ် ထားရှိတဲ့ အကြင်နာမျိုး နုမုတ်တို့
မိသားစုအပေါ် နေဦး အမေက ထားရှိနေခြင်းဆိုတာကို သိသည်။
တခြားအချက်အလက်တွေ နိမ့်ပါးနေတာ မရှိတာမို့ ဘာကနိမ့်ပါးသလို
ဖြစ်နေတာကိုလည်း နုမုတ်သိသည်။ သူ့ အမေ ထင်မြင်သလိုပဲ နေဦးဟာလည်း
နုမုတ်အပေါ်လုံးဝ ဘယ်တော့မှ စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုလည်း
သိနေပါသည်။

နုမုတ်သည် နေဦးထံ စားမေးဖို့ သွားလျှင် ဘယ်တော့မှ
လက်ချည်းမသွား။ စားစရာတစ်ခုခု လက်ဆောင်တစ်ခုခုယုတ်စွအဆုံး
အန်တီသန့်အတွက် ဘုရားပန်းဖြစ်ဖြစ် ယူသွားလေ့ ရှိသည်။

ဒါကို မမျှော်လင့်ပဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေ၊ အတန်းထဲကလူတွေ သိနေကြတာကို နုမုတ် ပြန်သိလာရတဲ့အခါ အံ့အားတသင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။

“ဟဲ့ ... နုမုတ်၊ နင် ဟိုတစ်နေ့က နေဦးအိမ်ကို ပန်းစည်းကြီးနဲ့ ရောက်သွားတယ်ဆို”

နေဇာက ပြုံးစိစိမေးလျှင် နုမုတ်က နေဇာကို ကြောင်အငေးဝိုင်းကြည့်နေမိသည်။ အတန်ကြာမှ

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဪ ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ပန်းစည်းကြီးနဲ့ နေဦးဆီသွားတယ်ဆိုတော့ နင်က ကဗျာဆန်ဆန်ပါလားလို့ တွေးကြည့်တာပါ ... အဟိ”

“နင့်ကို ဘယ်သူက ပြောတာလဲ”

“ဪ ... နေဦး ပြောတာပေါ့ဟဲ့”

“နေဦးက ငါ ပန်းစည်းကြီးနဲ့ လာတယ်လို့ ပြောတယ်ပေါ့”

“အေး”

“ငါ သူ့အမေဘုရားတင်ဖို့ ပန်းစည်းပေးတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ ... ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး နုမုတ်ရယ်၊ ငါက ဒီလိုပဲ မေးကြည့်တာပါ”

ဒါပေမဲ့ ဒီမေးခွန်း ဒီစကားထဲမှာ မမြင်ရတဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေ ပါဝင်နေတာမို့ နုမုတ်စိတ်ထဲ မကောင်းသလို ခံစားရတာ နေဦးကို ပြန်မေးကြည့်သည်။

“နေဦး ... နင့်အိမ်ကို ငါက ပန်းစည်းကြီးပိုက်ပြီး ရောက်လာတယ်လို့ နင် နေဇာကို ပြောတယ်ဆို”

“အင်းလေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဟုတ်တာပဲဟာ”

နမုတ်သည် နေဦးကို ခပ်တည်တည်စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ အတိအလင်း ဖွင့် ပြောနေစရာ မလိုပဲ သဘောထားတွေ က အထင်အရှား။ နေဦးဟာ ကွယ်ရာမှာ ဟားစရာတစ်ခုလုပ်ပြီးပြောနေတာမှန်း နားလည်သည်။

ဒီလို ကွယ်ရာမှာ အရေးတယူ တခုတ်တရစကား ဖွဲ့ဆို ခံရတာ အကြိမ်များလာတဲ့အခါ နမုတ် ရင်ထဲ နာကျင်လာသည်။ ရင်းနှီး ခင်မင်မှု ရှည်ကြာလာပြီး ဘာမဆို ပြောရဲဆိုရဲ ပြောမနာ ဆိုမနာ ရှိလာတဲ့ နေဦးဟာ နမုတ်ကို စကားပြောလျှင် လည်း အားမနာ လျှာမကျိုး။ ပိုးခနဲ ပက်ခနဲ ပိဿလေးနှင့် ပစ်သလို ပြောတတ်လာပါသည်။

အရွယ်ရောက်စ စိတ်ကစားချင်ချင်နှင့် နေဦးကို တိတ်တခိုး စွဲလမ်းရင်ခန့်ဖူးသော နမုတ်သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် နေဦးကို စိတ်နာလာသည်။ ချောမောထက်မြက်သော ဤကောင်ကလေးဟာလည်း ကွယ်ရာမှာ နမုတ်ကို ဟားမဲ့သူတစ်ယောက် မမျှော်လင်ပဲ ဖြစ်နေလေသည်။

“နမုတ် ဆိုတဲ့ Idiot မက ငါ့ကို ကြိုက်နေတာဟေ့ ... ဟား ... ဟား ... ဟား ”... လို့ ကွယ်ရာတို့မှာ ရယ်ပွဲဖွဲ့နေမှာပင်။ ဒီလောက်ကြီး အတိအကျ ပြန်မပြောကြပေမဲ့ ကိုယ်တိုင်လည်း နားနှင့် ဆတ်ဆတ် မကြားရပေမဲ့ ဤသတင်းစကားတို့ ဖြစ်ပွားနေတာ သေချာသည့် သက်သေတစ်ခုမှာ ဆယ်တန်းက သင်္ချာဆရာမ ဒေါ်အေးခင်သည် အမေ ကြီးတော်တို့နှင့် ခင်မင်ကာ နမုတ်ကိုလည်း အတန်ဂရုစိုက်တဲ့ ဆရာမတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ တစ်နေ့တွင် နမုတ်နှင့် ကျောင်းမှအပြန် လမ်းအတူလျှောက်လာ ရင်း ပြောသည်။

“နမုတ် .. သမီး ... နေဦးဆီ စာသွားသွား မေးတယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ”

“နားမလည်တာရှိရင် ဆရာမကို ဘာဖြစ်လို့ မမေးလဲ သမီး”

“ဟို ... ဟို ... ဆရာမကို ကြောက် ... ကြောက်လို့ရော ”

“အိုး ... ဘာကြောက်စရာရှိလဲ နုမျစ်ရယ်”

“အားလည်းနာလို့ရော”

“အားနာစရာလည်း မလိုဘူး ၊ စားမေးချင်ရင် စနေတနင်္ဂနွေတွေ ဆရာမ အိမ်ကို လာခဲ့ ... ကြားလား၊ ဆရာမအိမ်မှာ အားတာပဲ၊ သမီးကို ထပ်ရှင်းပြမယ်၊ နေဦးကလည်းသမီးလိုပဲ ကျောင်းသားပဲဟာ ၊ စာတော်ပေမဲ့ သူများကို ပြန်သင်ပေးတာတော့ ဘယ်ကွမ်းကျင်ပါ့မလဲ ၊ မဟုတ်ဘူး လား။ပြီးတော့ သူက ယောကျ်ားလေးဆိုတော့ သမီးတို့ ချင်း သူငယ်ချင်းတွေပေမဲ့ သမီးကချည်း သူ့အိမ် အမြဲ ဝင်ထွက်သွားလာနေတာ မကောင်းဘူးပေါ့၊ ကြားလား နောင်ကို မေးစရာရှိရင် ဆရာမဆီလာခဲ့၊ ဘာမှ အားမနာဝန်မလေးနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ”

“အေး ... အေး ...၊ သမီးက ငယ်ရွယ်သေးတယ် နုမျစ်ရဲ့ လောက လူသဘောတွေကို သိပ်နားမလည်သေးဘူး ၊ ကိုယ်က မသိနားမလည်လို့ ရိုးရိုးသားသား ပြုမူမိတာတွေ တစ်ခါတစ်ခါ လူပြောမလွတ်တာတွေ ရှိတတ်တယ်၊ ဒါ ဆရာမက သမီးကို မိခင်တစ်ယောက်လို ဆုံးမတာ ကြား လား”

နုမျစ်သည် အလိုအလျောက် ဝမ်းနည်းမျက်ရည်လည်လာသည်။

“မငိုပါနဲ့သမီး၊ ဝမ်းမနည်းနဲ့၊ နုမျစ်ကို လောကရေးရာတွေ နားလည်သဘောပေါက်အောင် အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေး ပြောပြခဲ့သူမျိုးက မရှိတော့ သမီးအနေနဲ့ တချို့ ကိစ္စတွေကို မသိလိုက် မသိဘာသာ အရေးမကြီးဘူး ထင်မိတာရှိမယ်၊ ဆရာမဆီကိုသာ လာပါ သချာရော အင်္ဂလိပ်စာရော နားမလည်တာလည်း ရှင်းပြပေးမယ်၊ နုမျစ် သိသင့်သိထိုက်တဲ့ နေထိုင်ဆက်ဆံရေးတွေပါ ဆရာမ တဖြည်းဖြည်း သင်ပေးမယ်၊ ကြားလား သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ”

ဆရာမဒေါ်အေးခင်မှာ နုမျစ်အတွက် ကျေးဇူးတင်ထိုက်လှသူ စားရင်မှာ ပါဝင်သည်။ ဆရာမ ဒီလောက်ပြောသည် နုမျစ် သဘောပေါက်ပါသည်။ နေဦးကိုပဲ နုမျစ်က ပိုးပန်းနေသလိုလို စကားတွေက ဆရာမနားသို့ ပေါက်ပြီး၍ ဖြစ်သည်။

နေဦးကို အပျိုဖော်ဝင်စတိုထုံးစံ ကိုယ်နဲ့ အတန်းမတူ ကတည်းက နာမည်ကျော်ကြားပြီး ချောမောမှုတို့ကြောင့် စိတ်ဝင်စား ရင်ခုန်သာယာမိခဲ့တာ မှန်သည်။ နုမျစ် ရှစ်တန်းကတည်းက နေဦး အဖေက နုမျစ်တို့ အိမ်ကို ဝင်ထွက်ဆေးကုနေခဲ့တာ မဟုတ်လား။

နေဦးဟာ တကယ်တော့ နုမျစ်ထက် နှစ်နှစ်နီးပါး ငယ်ပါသည်။ ကိုးတန်း ဒုတိယအကြိမ်ဖြေမည့်နှစ်မှာ အတန်းတူကြတော့ နေဦးက ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်၊ နုမျစ်က ဆယ့်ခုနှစ်နှစ်ကျော်လောက် ရှိနေပြီ။ အဲဒီ နှစ်မှာပဲ နေဦးနှင့် နုမျစ်ရဲ့ ရင်းနှီးမှုကလည်း ပိုပြီး ကြီးမားလာကာ နုမျစ်ဘက်ကလည်း စွဲလမ်းမှုအပိုဆုံးနှစ်။

ဆယ်တန်းနှစ်မှာ ထိုထိုဤဤ အသံတွေ ထွက်လာပြီးတဲ့အခါ နုမျစ်သည် တဖြည်းဖြည်းချင်း နေဦးကို စိတ်ပျက်နာကြည်းလာတာ ဖြစ်သည်။ နဂိုကတည်းက စိတ်သာယာ ကစားမှုသက်သက် ဖြစ်ခဲ့လို့ ထင်ပါသည်။ နေဦးကို စိတ်နာချိန်မှာ စွဲလမ်းတာတွေ ဘာတွေဟာ နုမျစ် ရင်ထဲ မြူမှုန်လောက် တောင် မကျန်ရစ်တော့။

ဤအချိန်မှာ အရူး အပေါမ သာသာ နုမျစ်ဟာ နေဦးကို တစ်ဖက်သတ်လိုက် ကြိုက်၊ ပိုးပန်းပြီး လက်ဆောင်တွေ ဝယ်ခြမ်းပေး၊ ပန်းတွေပေး၊ အိမ်ကို ဂဒီးဂဒီးသွားစတဲ့အတင်းအဖျင်းတွေလည်း ခိုင်မာနေပြီ။

နေဦးဟာ နုမျစ်ကို ဟားစရာသာသာ သဘောထားတာလည်း သိခဲ့ပြီ။ ဒါကြောင့်သာ ကွယ်ရာမှာ သူပြောမှ သိနိုင်မည်ဖြစ်တဲ့ စကားတွေ

ပျံ့လွင့်ကုန်ခဲ့တာပေါ့။ တကယ်ကတော့ သူ့ကို ချစ်ကြိုက်လာဘ်ထိုးရတာ လည်း မဟုတ်ခဲ့။ ကိုယ့်ကိုပေါင်းသင်း ဆက်ဆံချင်အောင် ပေးကမ်းပေါင်းတဲ့ အကျင့်ဟာ နုမုတ်မှာ ငယ်ကတည်းက စွဲခဲ့ရာ ခုလည်း ဒီသဘောမျိုးပင်။

သူ့ဆီက စာလည်းမေးနေရ၊ အိမ်ကိုသွားကာ ရံဖန်ရံခါ သူ့အမေ ဧည့်ခံတဲ့ ကော်ဖီ မုန့်တို့လည်း စားနေရ ဖြစ်နေ၍ နုမုတ်က သွားတိုင်း တစ်ခုခု ဝယ်ခြမ်းသွားပေးသည်မှာ သိတတ်မှု သက်သက်သာ ဖြစ်ပြီး ပိုးကြေးပန်းကြေး မဟုတ်။

သို့သော် သတင်းကတော့ ပိုးကြေးပန်းကြေးအနေနှင့်သာ ပျံ့နေခဲ့ပါသည်။ ဆရာမ ဒေါ်အေးခင်ထံ စာသွားမေးဖြစ်တဲ့ အချိန်ကစပြီး နုမုတ်ရဲ့ အသိဉာဏ် အတွေးအခေါ်တို့ဟာလည်း တဖြည်းဖြည်း တိုးတက်ခဲ့ရသည်။ ဆရာမဟာ စာသာသင်ပေးရုံမဟုတ်၊ လောကလူမှုရေးရာတို့ကိုပါ နုမုတ် နားလည်သဘောပေါက်အောင် ဆုံးမသင်ကြားပေးခဲ့သူပင်။

နေဦးရဲ့ သတင်းဖြန့်မှု၊ ရယ်ဖွဲ့ဖွဲ့မှုတို့ကြောင့် နုမုတ် စပြီး ခါးသီးနာကြည်းခဲ့ရသည်မှာ အဖေကြောင့်။ နုမုတ်ရဲ့ အကြောင်း အတင်းအဖျင်း စကားတို့ ဟာ မြို့မှာ အနေနည်းလှသည့် အဖေ နားသို့တိုင် ပေါက်ခဲ့သည်။ အဖေ အိမ်ကိုပြန်လာတဲ့ အကြိမ်တစ်ကြိမ်မှာ အဖေက နုမုတ်ကို ဒေါသတကြီး ပြောဆိုခဲ့ပါသည်။

“နုမုတ် ... နင့်အကြောင်းတွေ ငါကြားငါကြားရတာ နားနဲ့ မဆန့်ဘူး။ အဖေတစ်ယောက် အနေနဲ့ ရှက်ပြီး၊ လဲတောင်သေးဖို့ကောင်းတယ် ဆရာဝန်ကြီး ဦးလင်းဦးနဲ့ ငါ ခင်မင်တာ ခင်မင်တာ တစ်ပိုင်း၊ သူ့သာကို နင် အရောဝင်စရာမလိုဘူး ၊ ကြားလား”

နုမုတ်သည် သူ့ရင်ထဲ စိမ်းလှသော အဖေ့ကို ခပ်စိမ်းစိမ်းပဲ ကြည့်နေမိသည်။

“နင် ငါ့ကို အဲဒီ လို အူကြောင်ကြောင် အမူအရာနဲ့ ကြည့်မနေနဲ့၊ နင် ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ။ ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတယ် နင် မရှက်ဘူးလား”

“နုမျစ် ဘာကို ရှက်ရမှာလဲ အဖေ”

“အောင်မာ ... ငါ နားရင်း ထရိုက်မိပြန်ရောမယ်၊ သူများခံတန်တန် ပြန်ပြောချင်သေးတယ်၊ နင်... ဒေါက်တာ ဦးလင်းဦးသားကို ထွန့်ထွန့်လူး၊ ကြိုက်ပြီး နင်ကချည်းသူ အိမ် ချောင်းပေါက်အောင် သွားပြီး ပိုးကြေးပန်းကြေး သွားသွားပေးနေတာဆို”

“အဲဒါ မဟုတ်ဘူး အဖေ”

“နင် မသွားဘူးလား”

“သွားတယ် အဖေ၊ ဒါပေမဲ့ စာသွားမေးတာ”

“စာက နေဦးကို မေးစရာလား၊ စာသင်တဲ့ ဆရာမကို မေးပါလား၊ သူ့ကို မေးတယ်ဆိုကတည်းက လူပြောစရာ လုပ်နေတာ၊ သူငယ်ချင်းထဲမှာလည်း မေးစရာ ရှားသလား၊ ယောကျ်ားလေးကိုမှ ရွေးမေးလိုရသလား”

“သူက မေးပါဆိုလို့ နုမျစ်က...”

“တော်စမ်း ... ငါ့ကို ဘာဆင်ခြေမှ မပေးနဲ့၊ သားသမီးတွေများ နင့်အမေ မွေးထားတတ်လိုက်တာ၊ တစ်ယောက်မှ ငါ့ကို မျက်နှာရှိအောင် လုပ်ပေးမဲ့ဟာ မပါဘူး၊ အရူးနဲ့ ကျပ်မပြည့်နဲ့ သောက်ပျင်းနဲ့ သုံးမရတဲ့ အီးပေါလောတွေ ချည်းပဲ၊ နင်က နောက်တစ်မျိုး တစ်စခန်းထ ပြီး ပျံတန်တန်ရွတ်တ ဆိုတဲ့ နာမည်ဆိုးနဲ့ ငါ့သိက္ခာကို မချနဲ့”

နုမျစ်သည် မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျကာ ရင်ထဲက တစ်စစ်စစ် နာလာပါသည်။

“နုမျစ် ပျံတန်တန် မဟုတ်ပါဘူး အဖေ”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ၊ နင် အခုလုပ်တဲ့အလုပ်က ဣန္ဒြေသိက္ခာမရှိတဲ့ အပေါင်းအတွဲ လုပ်တဲ့ အလုပ်မျိုး၊ မိန်းမကစပြီး နောက်ပိုး ပိုးနေတာ၊ ငါ သိက္ခာကျစရာ မဟုတ်လို့ ဘာလဲ၊ နင်တို့ ဘာသာ အသုံးမကျတဲ့ အထုံအထိုင်းတွေ ဖြစ်ရင် ဖြစ်နေကြ၊ ဒါမျိုးတော့ ဖောက်မလာနဲ့၊ ငါက သတ်ပစ်ပြီး စက်တိုင်တက်မယ်၊ အရှက်ကွဲတော့ မခံဘူး၊ နင် တို့လို အရူးမဟုတ် အကောင်းမဟုတ်တွေ နန့်တန့်တန့် နေရင် ထိုင်ရင် ယောက်ျားတွေက ဘယ်လို သဘောထားတယ်၊ ဘာဖြစ်တတ်တယ်၊ နင် နားလည်လား”

အမေ့စကားတွေက ရက်စက်လှ၍ ကြီးတော်ကပင် မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ဝင်ကာ ...

“တော်ပါတော့ မောင်ရဲတင့်ရယ်၊ မင်းစကားတွေ က ကြမ်းလှပါတယ်၊ နုမျစ်က မင်းထင်သလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ အပြင်မှာ အတင်းအဖျင်းက လိုတာထက် ပိုကားနေတာပါ၊ မင်းသိတဲ့အတိုင်း မြေနိမ့်ရာလှုံစိုက်၊ မင်းမိန်းမနဲ့ သားသမီးတွေကို လူတကာက အထင်သေးချင် လှောင်ချင် ဟားချင် တစ်ဆိတ်တစ်အိတ် လုပ်ချင် တကယ်ဖြစ်တာထက် ပိုနှိမ်ချင်တာ၊ တခြားကိစ္စတွေမှာ လည်း ဒီတိုင်းပဲ မဟုတ်လား၊ ခုကိစ္စကလည်း နုမျစ်ကိုမို့ ဒီလိုပြောကြတာ သူများသားသမီးဆိုရင် ဒီလောက်အတင်းအဖျင်း ထွက်မလာပါဘူး ...

အပြင်စကားချည်းပဲ ယုံစားလာပြီး ဒေါသမကြီးနဲ့ နောက်ပြီး ... မင်းသိထားဖို့က နုမျစ်က မင်းသားသမီး အကြီးနှစ်ယောက်လို မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ အသိဉာဏ်နဲ့သူ အရည်မီတဲ့သူ တစ်ယောက်ပဲ၊ နုမျစ်ကို အကြီးကောင် အကြီးမတွေကို မြင်သလို အမြင်နဲ့ မင်း မဆက်ဆံနဲ့၊ နုမျစ် ဆယ်တန်းပဲ ရောက်နေပြီ မင်း အထင်သေးနေသလို ဆိုရင် ဒီအတန်းထိ ရောက်ပါ့မလား၊ သာမန်မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို မင်းသာမန် အမြင်နဲ့ပဲ ဆုံးမ၊ မဆိုင်တဲ့ စကားတွေနဲ့ ကလေးစိတ်ငယ်အောင် ဖိမပြောပါနဲ့...

ခုဆို ဟိုဆရာဝန်သားဆီလည်း စာသွားမမေးတော့ ဘူး ၊

ကောင်လေးကိုက သလောထားမကောင်းလို့ ချဲ့ပြော ပြီး ဟားနေတာ၊
ဆရာမဒေါ်အေးခင်ဆီပဲ စာမေးတယ်၊ ဒေါ်အေးခင်ကလည်း နုမျစ်ကို ဂရုစိုက်တယ်၊
ကျောင်းစာအပြင် မိခင်တစ်ယောက်လိုလည်း ဆိုဆုံးမသင်ကြား ပေးသေးတယ်၊
နုမျစ်က အသိတရားနဲ့ အလိမ္မာနဲ့ဆင်ခြင်ဉာဏ်နဲ့ ဖြစ်နေတဲ့
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ မောင်ရဲတင့်ရယ်”

“ဟိုဘက်က ချဲ့ကားပြောတယ်ဆိုလည်း ပြောစရာရှိအောင် ကိုယ်က
မနေနဲ့တော့၊ ဒီကောင်နဲ့ သတင်းထပ်ကြားရင်တော့ ငါနဲ့ အတွေ့ပဲ ကြားလား နုမျစ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပိပိပြားပြားနေပါ၊ သိက္ခာကျသထက် ကျစရာ မဖြစ်ပါ ရစေနဲ့၊
နင့်အမေကို ငါ ယူခဲ့ပေမဲ့ သားသမီးတွေလက်ထက်ကို မရဲတရဲ မျှော်လင့်ချက်တော့
ထားခဲ့သေးတယ် တစ်ယောက်မှ တင်းပြည့် ကျပ်ပြည့် ဖြစ်မလာဘူး၊ အခု နင်က
ဆယ်တန်းထိရောက်ပြီး ဟန်စသလို ရှိလာတာလေးကို ငါ ဂုဏ်ယူပါရစေ၊
တခြားတစ်ဖက်က မဖောက်ပါနဲ့၊ စာသင်မရတာ ထက် ရှက်စရာကောင်းတဲ့
အဖြစ်အပျက်မျိုး မဖန်တီးနဲ့ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

အဖေက သူ့ဘဝမှာ ပြည့်စုံသာယာဘက်ညီတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို
အမေနှင့် မရခဲ့၍ တခြားမှာ အိမ်ထောင်သစ် ဖန်တီးတည်ဆောက်ထားတာလည်း
အမှန်။ သားသမီးတွေအတွက် အားမလို အားမရ ဆန္ဒမပြည့်ဝပဲ မကျေနပ်တာလည်း
အမှန်။ ဒေါသကြီးတတ်သူပီပီ အိမ်ကို ရောက်တိုင်း အချိုးမပြေ မသာမယာရှိတဲ့
ဇနီးနဲ့ သားသမီးတို့ကို မြင်ကာ အလိုလိုနေရင်း အမြဲစိတ်တိုကြမ်းတမ်းနေတတ်သူ
ဖြစ်တာလည်း အမှန်။

သို့ပေမဲ့ နုမျစ်တစ်ယောက် သူများတန်းတူရည်တူ ကလေး ဖြစ်နေတာ

အပေါ်ကို နှစ်သိမ့်ကြည်နူးလျက် ဆရာမ ဒေါ်အေးခင်ကိုတော့ ဖခင်ပီပီ
ကျေးဇူးအထူးတင်နေတာ နုမျစ်သိရပါသည်။ ဆရာမရဲ့ အိမ်အတွက် တီဗီတစ်လုံး
လက်ဆောင်ဝယ်ကာ ကိုယ်တိုင်သွားပို့ပေးခဲ့တာက သက်သေပင်။

ဆရာမက ငြင်းပေမဲ့ အဖေ့ရဲ့ ခိုင်လုံချက်ကျတဲ့
ကျေးဇူးတင်စကားတွေကြောင့် နောက်ဆုံးမှာ လက်ခံရသည်။ အဖေဟာ နုမျစ်ကို
အနည်းငယ် မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည် ယှက်သမ်းလာပုံရကာ မယုံမရဲတော့လည်း
ဖြစ်နေသေးတာပင်။

အတူနေချိန်နည်း၍ နုမျစ်ရဲ့ အနေအထား အခြေအနေကို အဖေ
တိတိကျကျ အသေးစိတ်စိတ် မသိ။ စာသင်လို့ ရပြီး ဆယ်တန်းရောက်လာတာ
တစ်ခုနှင့် နုမျစ်ဟာ သူ့အမေမျိုးရိုးမပါ၊ သာမန်ဉာဏ်ရည်နှင့်
မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ အဖေ ရဲရဲကြီး မယုံကြည့်ဝံ့သေးပါ။ မျှော်လင့်ချက်လေး၊
ရေးရေး ထားကာ စောင့်ကြည့်လာတဲ့သဘောပဲ ရှိပါသေးသည်။

အမေ... အစ်ကိုနှင့် အစ်မတို့ကို ဟိန်းဟောက် မာန်မဲ
ဆက်ဆံတတ်သော်လည်း နုမျစ် အပေါ်တော့ အလကား နေရင်း မအော်ဟစ်
မဆူပူတော့ပေ။ သို့သော် လေသံကတော့ မာမြဲ။ ဤမိသားစုအတွက် အဖေ
ပြဌာန်းထားသော လေသံ၊ ဟန်ပန်၊ ဆက်ဆံမှုသည် ဤဆက်ဆံမှုသာ
အသားသေနေပြီ။

အဖေသည် ဦးလင်းဦးနှင့်လည်း ခင်ခင်မင်မင်သာ ဆက်ဆံသည်။
နေဦးနှင့် တွေ့လျှင်လည်း နေဦးကို ဟက်ဟက်ပက်ပက် ဆက်ဆံပါသည်။
အဖေသည် နေဦးလို ထူးချွန်တဲ့ထက်မြက်တဲ့ ကောင်လေးမျိုးကို နှစ်ထောင်းအားရ
သဘောကျတတ်မြဲဖြစ်ပါသည်။ သဘောကျတာက သတ်သတ်၊ကိုယ့် သမီးအနေနှင့်
သိက္ခာကျရတဲ့ ဖြစ်ရပ်ကို လက်သင့်မခံနိုင်တာက သတ်သတ်ပင်။

အဖေက နုမျစ်ကိုသာ ရက်ရက်စက်စက်

ဆူကြိမ်းပြောဆိုထားသော်လည်း အိမ်ကို ဦးလင်းဦး လာ၍ နေဦးပါလာ တိုင်း ...

“ဟာ ... မောင်နေဦး၊ လာ... ထိုင်ဟေ့ ၊ သမီးရေ ... နုမျစ် လာပါဦးဟေ့ ၊ သမီးသူငယ်ချင်းလည်း ပါလာတယ်”

နုမျစ်ကို အော်ဟစ်ခေါ်ထုတ်တတ်သည်။ အဖေ့ရဲ့ နာကျင်စရာ စကားလုံးများနှင့် တုန်တုန်ယင်ယင် အရှက် ရခဲ့ဖူးတဲ့ နုမျစ်ကတော့အဲဒီ နောက်ပိုင်းမှာ အဖေ ခေါ်ထုတ်သော်လည်း မထွက်တော့ပါ။

ကြီးတော်ကတစ်ဆင့် ...

“နုမျစ် အိပ်နေတယ်”

“နုမျစ် ရေချိုးနေတယ်ကွယ့်”

စသဖြင့် အပြောလွတ်သည်။ နေဦးဟာ ` နုမျစ်ဆီ ၊ ရယ်လို့ နာမည်တပ်ပြီး တစ်ကြိမ်မှ တစ်ယောက်တည်း လာမလည် ဖူးပဲ သူ့ အဖေက ကိုယ့်အဖေဆီ လာလည်တုန်း အဖော်ပါလာတဲ့ သဘောမျိုးသာ ပါလာတာမို့ နုမျစ် မထွက်လာလို့လည်း ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်တော့ မဖြစ်ပါ။

နေဦးဟာ ဤအိမ်မှာ နုမျစ်ကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေတာမှ မဟုတ်တာ။ နုမျစ် ထွက်မလာလည်း အမေနှင့် ဖြစ်စေ၊ အစ်ကိုနှင့်ဖြစ်စေ သူက သွားပြီး စကားလက်ဆုံ ကျနေတတ်သည်။ အမေကတော့ နေဦး မေးသရွေ့ စပ်စုသရွေ့ စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြေသည်။ အစ်ကိုကတော့ တစ်ခါတစ်ရံနေဦး အမေးအမြန်းထူလာလျှင် ` မသိဘူးကွာ ၊ ဟု ဘုတော၍ မျက်နှာပုပ်ပြီး ထ ထွက်သွားတတ်သည်။

ဘယ်လိုပင် ဖြစ်စေ အကြိမ်များလာတော့ နေဦး ရိပ်မိလာသည်။ မခေါ်မပြောနေတာ မဟုတ်သော်လည်း အရေး ကိစ္စရှိလွန်းမှ ကျောင်းမှာလည်း အနည်းအကျဉ်းသာ ဆက်ဆံပြောဆိုဖြစ်တော့တဲ့ နုမျစ်ကို ...

“ဟဲ့ ... နုမျစ် ... နင် ခုတလော ဘာဖြစ်နေလဲ”

“ငါက ဘာဖြစ်လို့လဲ နေဦး”

“နင်က ငါ့ကို မခေါ်ချင် မပြောချင်သလိုနဲ့ ခပ်တန်းတန်း
လုပ်နေတယ်လေ”

နုမျစ်သည် နေဦးကို စိတ်နာသော်လည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန်တော့
ပြောမထွက်ပေ။ နောက်တစ်မျိုး အတင်းပြောစရာလည်း မဖြစ်လိုပါ။

“ငါ့ကို ဆရာမ ဒေါ်အေးခင်က မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဘယ်လိုနေထိုင်
ပြောဆိုရမယ် ဆိုတာလည်း သွန်သင်ဆုံးမတယ်၊ အနေမတတ်ရင် လူပြောစရာ
ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ကြောင့်ပါ”

နုမျစ် စကားကို နေဦး နှုတ်ခမ်းရွဲ့ ပခုံးတွန့်သည်။

*

(၄)

“ဟယ် ... မမဇွန်တို့ ရောက်နေတယ်”

နမုတ်သည် စာအုပ်တချို့ ရင်မှာ ပိုက်ကာ ဆရာမ ခြံဝိုင်းလေးထဲ ဝင်ဝင်လာချင်း အိပ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်လေးမှာ အန်တီမိကို မြင်လိုက်ရ၍ ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်ပြေးသွားမိတာ ဖြစ်သည်။

အန်တီမိသည် ဆရာမ၏ ညီမရင်း ဒေါ်ခင်မိမိဖြစ် ကာ မမဇွန်သည် အန်တီမိရဲ့ သမီး ဖြစ်သည်။ နမုတ်ထက် ငါးနှစ်လောက် ကြီးမည်ဖြစ်၍ မမဇွန်ဟာ အသက်နှစ်ဆယ်နှစ် နှစ်ဆယ့် သုံးရှိပြီ။ တက္ကသိုလ် အေးဝေးသင်ဖြင့် ဘွဲ့တစ်ခုရပြီးကာ ဘွဲ့မရမီကတည်းက နာမည်ရ ဖက်ရှင်အပ်ချုပ်ဆိုင် တစ်ဆိုင် ဦးစီးဖွင့် လှစ်အောင်မြင်နေသူ ဖြစ်သည်။

ထိုအပြင်ကား ... မမဇွန်သည် နမုတ်တွေ့ဖူးသမျှ အရွယ်ငယ်မိန်းမတို့ အားလုံးထဲတွင် အချောအလှဆုံးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ နှစ်လလျှင် တစ်ကြိမ်၊ သူတို့သားအမိက ဆရာမ ထံရောက်ဖြစ်အောင် ရောက်လာမြဲ။

ဆရာမဒေါ်အေးခင်သည် အပျိုကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ကာ ဆွေမျိုးစပ် ဝမ်းကွဲတူမတစ်ဦးကို အဖော်အလှော် ခေါ်ထားပြီး ဇာတိမြို့က မခွာသူဖြစ်သည်။ မိဘ မရှိတော့ကတည်းက အန်တီမိဟာ သူ့ အစ်မကို အမေတစ်ယောက်နှယ် သဘောထားသူ ဖြစ်သည်။

နှစ်လတစ်ကြိမ်လောက် မလာရ မနေနိုင်။ လာတိုင်းလည်း ပစ္စည်းပစ္စယ စားစရာ လက်ဆောင်တွေ တစ်ပုံတစ်ပင်နှင့် ကန်တော့ရန် ငွေကြေးနှင့်ပါ လာခြင်းဖြစ်သည်။ အန်တီမိက ခင်ပွန်းသည် ကွယ်လွန်ပြီးသော်လည်း

သားအကြီးက နိုင်ငံခြားသင်္ဘောအရာရှိ လူပျိုဖြစ်၍ သမီးအငယ်က ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးနှင့် ဖြစ်ရာ မတောင့်မတ မကြောင့်မကျ ငြိမ်းငြိမ်းလေး ထိုင်စားရသော ဘဝဖြစ်သည်။

ထူးခြားချက်မှာ ဆရာမဒေါ်အေးခင် အပါအဝင် အန်တီမိတို့ သားအမိရော၊ သူတို့ရဲ့ ဒီမြို့မှာရှိသည့် ဆွေမျိုးသားချင်း ဝမ်းကွဲတို့ပါ မျိုးနှင့်ရိုးနှင့်ချီ၍ သဘောကောင်းပြီး လူတစ်ဖက်သားကို နားလည်စာနာတတ်ကြခြင်းပင်။

နမူနာ စနေ တနင်္ဂနွေတိုင်း ဒီမှာ စာလာမေး စာလာသင်နေတဲ့ ကာလရဲ့ နောက်မှာ မဇ္ဇန်တို့ ဒီကို တစ်ကြိမ်ရောက် လာပြီးပြီ။ တစ်ပတ်လောက် နှေးသွားသော တစ်ကြိမ်တည်းနှင့်ပင် မဇ္ဇန်နှင့် နမူနာအလွန်ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့ရသည်။ နမူနာ အတွက် အရင်းနှီးဆုံး သူစိမ်းမိတ်ဆွေပင်။

ဆရာမနှင့်တောင်မှ ဒီလောက် ဝင်ထွက်နေသော်လည်း ဆရာမဆိုတဲ့ အဟန့်အကြောက်ကြောင့် ဒီလောက်ထိ မရင်းနှီးပါ။ မဇ္ဇန်ကတော့ သိပ်ကို ချစ်ခင်စရာ ကောင်းလှသည်။ နမူနာ အကြောင်းကို ဆရာမ ဒေါ်အေးခင် ထံမှ သိရပြီး ဖြစ်မည်။ ဖြစ်သော်လည်း ဘာမှ ထူးခြားဆန်းကြယ်ဟန် မပြ။ စပ်စပ်စုစု လည်း မမေး။ သူငယ်ချင်းချင်းလို ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံသည်။

“အန်တီမိ ... အန်တီမိ .. မဇ္ဇန်ရော ... မဇ္ဇန်ပါလား။”

“အေး ... ပါတာပေါ့ဟဲ့ ၊ အိမ်ထဲမှာ အမယ်လေး ... အမောကကော နမူနာရယ်၊ ညည်းရဲ့ မဇ္ဇန် ဘယ်မှ မပြေးပါဘူး။”

“မဇ္ဇန် ... မဇ္ဇန်”

နမူနာသည် မိနပ်ပင် ကစဉ့်ကရဲချွတ်၍ အိမ်ထဲလူ မရောက်ခင် အော်ဟစ်ခေါ်နှင့်သည်။

“ဟေး ... နုမျစ်”

မဇ္ဇန် အသံကလည်း မီးဖိုဘက်ထဲမှ အားရကျယ်လောင်စွာ တုံ့ပြန်ထွက်လာသည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ။ငါ အိမ်ပြုပါဦးမယ် နုမျစ်ရယ်”

ဆရာမကပင် ရယ်စပ်စပ် တားယူရအောင် ခြေသံလည်းပြင်း၊ ပြေးပုံလည်းကြမ်း၊ သစ်သားအိမ်လေးဟာ တဝန်းဝန်းကို မြည်တဲ့အထိပင်။

“မဇ္ဇန်”

နုမျစ်သည် ဒီဇယ်မီးဖိုခံဘေးမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ချက်ပြုတ်နေသည့် မဇ္ဇန်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို နောက်ကနေ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင် ပုံစံအထိုင်း ပြေးဖက်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ သေပါပြီဟဲ့ ... နုမျစ်ရဲ့ နင့်အားကြီးနဲ့”

“အဟီးဟီး”

ဆရာမသည် နုမျစ်ဤမျှ ပျော်မြူးရွှင်သွက်နေတာ ကို သဘောကျသလို မီးဖိုပမှ ပြီးကာရပ်ကြည့်နေရင်း ...

“နင်တို့ လဲတာ အရေးမကြီးဘူး ၊မီးဖိုလဲရင် မီးထတောက်ပြီး ငါ့အိမ်ပါ ကုန်မယ်၊ ဇွန်ရေ ... နုမျစ်တစ်ယောက်လည်း ခုမှ ဆန္ဒပြည့်ရှာတော့တယ်၊ တစ်နေ့ တစ်နေ့ မဇ္ဇန်တို့ ဘယ်တော့ လာမလဲ၊ မဇ္ဇန်ဆီက စာလာလား ... နဲ့၊ စာမလာပါဘူး .. ဒီဟာမက စာရေးသိပ်ပျင်းတာ၊ တစ်ခါမှ ရေးတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အာပေါက်အောင် ပြောရတယ်”

“မဇ္ဇန်ကလည်း နုမျစ်စာထည့်တာရော မရောက်ဘူးလား”

“ရောက်တယ်လေ”

“ဟင် ... စာလည်း မပြန်ဘူး ”

“ငါ စာပြန်ရအောင် ဘာမှလဲ အထူးအထွေ ရေးစရာအကြောင်းက မရှိငါက စာရေးသိပ်ပျင်တာ နုမုခ်ရဲ့ ...ပြောဖူးသားပဲ။ အစ်ကိုဆီလည်း သူကသာ စာရေးတယ် ငါက ရေးတာမဟုတ်ဘူး ၊ မေမေပဲ ရေးတာ၊ ငါဘယ်သူ့ ဆီမှ စာမရေးဘူး၊ ရည်းစားစာလည်း မပြန်ဖူးဘူး .. ပြီးရော”

“ဟင် ... မဇွန်ကလည်း”

နုမုခ်က ဆရာမကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ရင်း ရှက်သလို ရေရွတ်သည်။ မဇွန်ဟာ ပွင့်လင်းသွက်လက်လှ၍ ဟိုတစ်ခေါက်ကတည်းက သူ့ကို လူတွေ ကြိုက်ကြတာ။ စာပေးကြတာ။ ရည်းစားတစ်ခါ ထားဖူးတာ၊ ကွဲသွားတာ၊ ယောကျ်ားတွေကို စိတ်မရှည်လှတာတွေ နုမုခ်ကို တီးတိုးဇာတ်စုံခင်းပြဖူးပါသည်။

သူ့အမေရှေ့မှာလည်း မဇွန်က ဒီလိုပဲ ပြောရဲသည်။ ဆရာမရှေ့မှာသာ နည်းနည်း ရှိန်ပုံနှင့် မပြော။ `တော်ကြာ... ကြီးကြီးက ကလေးကို ဘာတွေပြောတာလဲ၊ သင်တာလဲလို့ ငါ ကို ဆူဦးမယ်တဲ့ ၊ ဟု ဆိုတတ်သည်။

“ဒါဖြင့် မဇွန် ... နုမုခ်ကို သတိမရဘူးပေါ့”

“သတိတော့ ရတာ ပေါ့ဟဲ့၊ နင့်လို ပေါက်ကရလေးဆယ် လျှောက်မေးတတ်တဲ့ သူမျိုးမှ မသိမရရင် ဘာကို သတိရရမှာလဲ၊ တကယ်ပါဟယ် ၊ ငါ့ဆီ အကျီလာအပ်တဲ့သူထဲ နင့်လို ပခုံးကြီးကြီးမ တွေပါရင် ငါ့မှာ ကိုယ်တိုင်းရင်း ခစ်ခနဲတောင် ရယ်မိတယ်၊ နင့်ကို သတိရလို့”

“အဟိ ဟိ”

နုမုခ်သည် မဇွန်ဘာပြောပြော မနာပေ။ စိတ်လည်း မဆိုးပေ။ မဇွန်က အရူးမ ခေါ်လျှင်လည်း ဘယ်လိုမှ မနေပေ။ အဲဒါဟာ ခေါ်တဲ့သူ ပြောတဲ့သူရဲ့ စိတ်ရင်းကို နားလည်ယုံကြည်၍ ဖြစ်ပေမည်။

“ဟဲ့ ... နုမျစ်ရယ် ... နင် ဘာတွေ ဒီလောက်တောင် စားနေသလဲဟယ် ၊
ဟိုတစ်ခါကထက်တောင် ပိုတုတ်လာသလိုပဲ ... နင်ကလည်း”

“ဒီလို ဒီလိုပဲ စားတာပေါ့ မစွန့်ရဲ့”

“ဘာလဲ ... ဒီလို ဒီလိုလား”

မစွန့်က လက်နှစ်ဖက်နှင့် အနားတဝိုက်ကဟာတွေ ဆွဲပြီး ပါးစပ်ထဲ
ပစ်ထည့်စားဟန် လုပ်ပြသည်။

“ဒွိ ဒွိ”

“အေး ... ရယ်နေ၊ နာမည်လေးက ချစ်စရာ နုမျစ်တဲ့၊ လူကဖြင့် ဖုထစ်
ဖြစ်နေပြီ”

“အား ဟား ဟား ဟား ဟား”

နုမျစ် အကျယ်ကြီး အော်ရယ်ကာ ဆောင့်ကြောင့် မထိုင်နိုင်တော့ဘဲ မီးဖို
ကြမ်းပေါ် ဖင်ပစ်ကျပြီး လက်ထောက်ရင်း ရယ်နေရတာ မို့ ဆရာမ
ဟန့်နေတာကိုပင် စကားမပြန်နိုင်ပေ။

“ဟုတ်တယ်လေ ၊ နင့်ဟာ ဝ ရမဲ့နေရာကျတော့ မဝ ၊ မ ဝ ရမဲ့
နေရာကျတော့ ဝ”

“ဟား ဟား ဟား ၊ အား .. မစွန့်ရယ် ၊ ရယ်ရလွန်းလို့ ဗိုက်နာလှပါပြီ ၊
တော်ပါပြီ ၊ ဟား ဟား ဟား ”

“ဟဲ့ ... နုမျစ် တစ်ယောက် အူတပ်ပါဦးမယ်ဟယ်”

“ကဲ ... တော်တော့၊ အူတပ်ပါဦးမယ်ဟယ်”

“ကဲ တော်တော့၊ ရယ်မနေနဲ့၊ ငါနင့်ဖို့ ပိတ်စဝယ်ပြီး အကျ...တစ်ထည်
ချုပ်လာပေးတာတောင် တော်သေးရဲ့လား မသိပါဘူး နုမျစ်ရယ်”

“နုမျစ်ဖို့...”

“အေးလေ၊ ကြည့်ပါဦး၊ နင် အခုဝတ်ထားတဲ့ အကျ...က လည်းဟယ်၊ နင်က ပခုံးကြီးကြီးနဲ့ ပခုံးမှာ ဖော့ထည့်ထားသေးတယ်။ ပခုံးဖော့ထည့်တယ်ဆိုတာ ကုတ်တို့ စတိုင်လ် အကျ...တို့မှ ထည့်လို့လိုက်တာ၊ ရိုးရိုးဂျပန်အရိပ်ပန်းကို အထဲက ဖော့ထည့်ချုပ်ဝတ်ရတယ်လို့ မအပ်မစပ်”

“ဒါ ဈေးထဲက ဈေးချုပ်ဝယ်တာ မစွန့်ရဲ့”

“အကျ... ကို ကိုယ့်နဲ့ ပုံကျတာ ရှာဝတ်စမ်း နုမျစ်ရဲ့၊ ချုပ်ပဲ ချုပ်ချုပ်၊ ရယ်ဒီမိတ်ပဲ ဝယ်ဝယ်၊ ကိုယ်နဲ့ လိုက်မှဝတ်၊ ပိုက်ဆံလည်း တတ်နိုင်သားနဲ့ အထည်ကို မရွေးတတ်တာ၊ နင်ဝတ်လိုက်ရင်လေ၊ အရိပ်ပန်းတို့ ပန်းရိုက်တို့ အပေါစားပန်းကျဲကျဲထိုးတာတို့ အဆမတန်ကြီးတဲ့ တိရုပ်တို့၊ ရှုပ် အကျီ ဖားဖားတို့၊ တစ်ခုမှ ပုံကျတာ မပါဘူး”

“ဇွန်ရေ ... သူဟာသူ မလှမပချင်သေးတာကို သိပ်မြှောက်ပေးမနေနဲ့ဟေ့”

“သူလား မလှချင်တာ ကြီးကြီးကလည်း ကြီးကြီး တပည့်မလား ... လှချင်လိုက်တာ ဝမ်းထဲက ကျိကျိတတ်နေတာ”

“အဟိ”

“ကြီးကြီးက မသိလို့၊ ကဲ ... လာစမ်း၊ ငါ့အကျ...ဝတ်ကြည့်ရအောင်ဟယ်”

မဇွန်က ရှေ့ကို ထွက်သွားသည်။ မဇွန်တို့ ခရီးဆောင်အိတ်တွေက အိမ်ရှေ့ခန်းမှာပဲ ရှိပါသေးသည်။ နုမျစ်မှာ မဇွန်ချုပ်လာပေးတယ်ဆိုတဲ့ လက်ဆောင်အကျီ အတွက် ရင်တောင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသည်။

“ရော့ ... ဒီမှာ”

“ဟယ် ... အကောင်းစား အကျ...ကြီး”

မဇ္ဇိန် အကျ...မှာ မဇ္ဇိန် ပြောတဲ့ စတိုင်လ်အကျ...ပင်။ ဖော့စလို ခပ်ထူထူဖျင်ထဲမှာ ငွေမျှင်ကျဲကျဲရောရက်ထားတဲ့ ပိတ်စကို ချုပ်ထားတာ ဖြစ်သည်။ လည်ပင်းဗီပုံ၊ လက်တို။ ပခုံးဆက် တွေ လည်ပင်းနားတွေ အောက်နားတွေ ညှပ်ပုံချုပ်ပုံ အထူးသပ်ရပ်၍ နိုင်ငံခြားကဝင်တဲ့ ရယ်ဒီမိတ်တွေအတိုင်း ဖြစ်သည်။

ကုတ်ကြယ်သီးပေါက်နှင့် စိန်တစ်လုံး မြှုပ်ထားတဲ့ ကြယ်သီးနက်တွေ တပ်ထားပုံကလည်း ခေတ်မီသည်။ ခရမ်းပြေပြေအရောင်ပေါ်မှာ ခါးအောက်ပိုင်းနား၌ အနက်ရောင် အပွင့်တချို့ အပေါ်က ထပ်ကပ်ချုပ်ပြီးမှ ငွေမျှင်တွေ စီးကွင့်တွေ ကျဲကျဲထိုးထားပုံက ပွဲထိုင်ဆန်သည်။

“ဈေးကြီးမှာပဲ”

“ဒါမျိုး ကိုရီးယားက ထိုင်ဝမ်က ရယ်ဒီမိတ်တွေ ဝင်ရင် တော့ နှစ်သောင်းကျော် ပေးရတယ်၊ ငါက ပိတ်စဝယ်ချုပ်တာ ကိုယ်တိုင်ချုပ်တာဆိုတော့ မကျပါဘူးဟယ်”

“ရယ်ဒီမိတ်အတိုင်းပဲနော်”

“သူများတွေဝတ်ရင် ပခုံးဖော့ထည့်လိုပေမဲ့ နင့်ကိုတော့ ဖော့မထည့်ဘူး၊ လက်တိုကျပုံကို ကုတ်လက်အတိုင်းကူးထားတာလေ၊ ပြီးတော့ တမင် လည်ပင်းဗီပုံထားပေးတာ၊ နင်က ပခုံးတောင့်ပြီး လည်ပင်းပုတော့ လည်ဝိုင်းနဲ့ မလိုက် ဘူး နုမျစ်ရဲ့ ၊ ကဲ ... ဝတ်ကြည့်”

အကျီ ရှေ့ဘက် ရင်စေ့အနား အောက်အနား လက် အဖျားနား တို့ကို ငွေခြည်မျှင်ကြောင်းနှင့် အရာပေါ်အောင် ပေါင် ထားသေးသည်။ နုမျစ်သည် မရဲတရဲနှင့်ပင် အကျီ ကိုလည်း ဝိတ်ကြည့်ပြီး ဧည့်ခန်းက မှန်ချပ်ရှည်ပါသော ဆရာမရဲ့ ဗီရိုကြီးမှာပဲ မှန်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟယ် ... လှလိုက်တာတော်”

“အမယ်လေး ... ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ ချီးကျူးတော့”

“တကယ်လုတာလေ မစွန့်ရဲ့၊ နုမျစ် အရမ်းကို ရုပ်တက်သွားတာ”

ဆရာမရော အန်တီမီရော မစွန့်ပါ နုမျစ်ကို သဘောတကျ

ကြည့်နေကြပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ မစွန့် ဝတ်ရင်တော့ ပိုလှမှာပဲ”

နုမျစ်က မှန်ထဲက သူ့ရုပ်သွင်ကို ကြည့်ရင်း တီးတိုးရေရွတ်မိသည်။

ပခုံးကားကား ကြိုခိုင်ခိုင် ခါးတုတ်တုတ် မျက်နှာကြီးကြီးနှင့် မလှပတဲ့

မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ဤအကျိုးကြောင့် ရုပ်တတ်လာတာ သေချာသော်ငြား မလှတဲ့

သူဆိုတဲ့ အချက်ကိုတော့ မဖုံးဖိနိုင်ပါ

“ဒါတော့ နင်က ပိန်အောင်မှ မလုပ်တာ”

“ဘယ်လောက်လုပ်လုပ် မျိုးရိုးနဲ့ချီ ပါလာတဲ့ ဒီပခုံးကားကားနဲ့

ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ကြိုခိုင်ခိုင်ကြီးက မပျောက်ပျက်နိုင်ပါဘူး မစွန့်ရယ်၊

ရုပ်ကံကော ဘယ်မှာလှလို့လဲ အဟီးဟီး”

“ဒါတော့ နင်က ခုလိုရယ်ရင် ပါးစပ်ကြီးကိုဖြုတ်ပြီး သွားအကုန်ပေါ်အောင်

ရယ်ပစ်တာကိုး ၊ နိုင်ငံတကာမှာ နင့်ထက် ဆယ်ဆရုပ်ဆိုးတဲ့သူတွေ

လူကြိုက်များတဲ့ မင်းသမီးတွေ ဖြစ်နေတာ အများကြီး နုမျစ်ရဲ့၊ ကိုယ့်ရုပ်ရည်ပေါ်

မူတည်ပြီး စတိုင်ကျကျ နေတတ်ဖို့ပဲ လိုတယ်”

“စွန့်တော့ နုမျစ်ကို အတတ်ကောင်းတွေ သင်ပေးနေပြီ”

“ဒါ တကယ် အတတ်ကောင်းပဲဟာ ကြီးကြီးကလဲ ၊ တတ်ထားရမယ်၊

လူဆိုတာ မွေးကတည်းက ပြစ်မျိုးမှဲမထင်လှလာတဲ့ လူက ရှားသာပဲဟာ၊

နေတတ်ရင် ကြည့်ကောင်းတယ်၊ စတိုင်ကျတယ် ...

နင် မသိနားမလည်တဲ့ ရုပ်ကြီးနဲ့ မျက်လုံးကြီးဝိုင်း၊ ပါးစပ်ကြီးဟပြီး

အမေ့မေ့ အလျော့လျော့ ဖြစ်သလို မနေ စမ်းနဲ့ နုမျစ်၊ မျက်နှာထားကို တည်ပြီး အသာလေး ချိထားစမ်းပါ။ နင်က မျက်လုံးလှတယ် ၊ မျက်ခုံးပြားကြီးကို ပုံသွင်းပြုပြင်လို့ရတယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့လှတဲ့ မျက်လုံးကို အသားပေးပြီး မျက်လုံးကြည့်တဲ့ဟန်ကို မြင့်နေအောင် စားနေအောင် ပြင်ယူရမယ်”

“ဇွန်ရေ ... မကြာခင် ဆယ်တန်း ဖြေရဦးမယ်နော်၊ အလှချည်း စိတ်ဝင်စားသွားဦးမယ်”

“မဝင်စားပါဘူး ဆရာမရယ်”

နုမျစ် ရှက်ကိုး ရှက်ကန်း ပြောမိသည်။

“ဆယ်တန်းအောင်ပြီးတော့မှ စိတ်ဝင်စားပေါ့ဟယ် ၊ ငါ ပြောတဲ့ အနေအထိုင် အပြုအမူ၊ အပြုံးအရယ်၊ အပြောအဆို၊ ဟန်ပန်မူရာတွေဆိုတာ မိန်းမတိုင်း တတ်ထားအပ်တဲ့ ပညာပါ။ အလွန်အကျွံ ရှိုးထုတ် မူယာမာယာပေးနေ ဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ရှိတဲ့ တိမ်မြုပ်ပုန်းကွယ်နေတဲ့ အလှ အပကိုတော့ ထုတ်ဖော်ထားနိုင်ရမယ် ...

ပါးတွေ နှုတ်ခမ်းတွေ ရဲတွက်ပြီး မျက်ခွံပြာပြာကြီးနဲ့ နင်းကန်ခြယ်သထားရင် ရွံစရာကောင်းပေမဲ့၊ ကိုယ့်မျက်နှာပေါ်က အစိတ်အပိုင်းလေးတွေ ပေါ်လွင်ရုံလေး ကျဲကျဲခြယ်သတတ်ရင် ပညာလို့ခေါ်တယ် သိရဲ့လား၊ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်က ကြံ့ခိုင်နေတယ်ဆိုရင် ဒီထက် ပိုဝတုတ်မလာအောင် ထိန်းထားပေါ့၊ နင်က အဆီတွေနဲ့ ဝနေတာ မျိုးမှ မဟုတ်တာ၊ ခါးကိုလည်း တုတ်မလာစေနဲ့၊ ပခုံးတစ်ဝိုက်အတွက် လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ပေး၊ ဆံပင်ကို ဘဲဖင်မီးလို ကော့ထားတဲ့ပုံကိုကော နင် ဘာကြိုက်နေလဲ ဟင်”

“ဒါက ကြီးတော်က ဆံပင်ရှည် မထားရသေးဘူး ပြောလို့ပါ”

“ဒါဖြင့်လည်း ဆယ်တန်းဖြေပြီးမှ စ ထားပေါ့၊ နဖူးပေါ်က ဆံပင်ကိုလည်း နင် အားတိုင်းယားတိုင်း ပျင်းတိုင်း ဆွဲတိမနေနဲ့၊ မျက်ခုံးပေါ်

တိုဝင်နေပြီ၊ နင့်နဖူးကကျယ်တယ်၊ မျက်နှာက ကြီးတယ်၊ ဒီတော့ ရှေ့ဆံပင်ကို မညှပ်ဘဲ နားအောက် မေးရိုးစွန်းလောက် ရှည်ရှည်လေး ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက် ကပိုကရီချထား”

“အဟိ ... ဟိ၊ ဟုတ်ကဲ့ မဇွန်”

“ကဲ ... တော်လောက်ပါပြီ ဇွန်ရယ်၊ ညည်း လက်ချာတွေ ငါတောင် တစ်ထိုင်တည်း အကုန်မမှတ်နိုင်ဘူး မူးလာပြီ ။ ညည်း နုမျစ်ကို ပုံပြောင်းချင်ရင် ဒီဆယ်တန်းစာမေးပွဲကြီးပြီးမှ ပြောင်းလဲပေးတော့။ ခုတော့ သူ့ဟာနဲ့သူ မလှချင် မပချင် စာကိုပဲ စိတ်ဝင်စားနေတာ လွှတ်ထားပေးဦး နုမျစ်က အခုအခြေအနေအတိုင်းဆိုရင် ဆယ်တန်းကို နှစ်ချင်းပေါက် အောင်နိုင်တယ်”

“တကယ်လား ဆရာမ”

“တကယ်ပေါ့ ။ ဆယ်တန်းအောင်ရင် ဘာလုပ်ချင်လဲ ပြောစမ်း”

“ဟို ... ဆယ်တန်းအောင်ရင် လှချင်တယ် ဆရာမ”

နုမျစ် စကားကို အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြ၍ နုမျစ်က လည်း အားပါးတရ ရယ်ပစ်လိုက်ပါသည်။ ဟုတ်တယ်လေ။ တခြား မျှော်မှန်းချက် ကြီးကြီးမားမားတွေ မရှိသေးပါဘူး။ လှချင်တာပဲ ရှိတယ် .. တကယ်ပဲလေ။

“နင်ဟာလေ ... ဟား ဟား ... ငါက အရူးမလို့ ပြောရင်လည်း နင်ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်က တကယ့်ကို အရူးစိတ်တော့”

“မဇွန်ပြောရင် မကြိုက်တာ မရှိပါဘူး ၊ ကြိုက်ပါတယ်၊ ဟုတ်တာပဲဟာ ၊ နုမျစ်က အရူးစိတ်ပဲဟာ၊ ကြီးလာရင်ဘာလုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်မျိုးလည်း မရှိပါဘူး၊ ဒါ ... ဒါပေမဲ့လေ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ နုမျစ်လည်း ချောမောလှပလာပြီး ယောကျ်ားချောချောလေးလည်း လိုချင်တယ် ... အဟိ”

“ဟဲ့ ... နုမျစ်ရဲ့ ... ညည်းနွယ် ... ပြောတော့မယ်”

ဆရာမက မျက်မှောင်ကုတ်ဟန်၍ မစွန့်တို့ သားအမိကတော့ နုမျစ်ကို
ငေးမောပြုံးကြည့်နေကြပါသည်။

*